

อวาตลอม

ส. เทวทูตผู้ถูกดองดำ 6

THE APEX PREDATOR : เอียน Kerogi-Haku : วาด

บทนำ

เคร้ง! เคร้ง! เคร้ง!

เสียงโลหะกระทบกันดังถึยิบ ตามด้วยสะเก็ดไฟที่กระจัดกระจายไปทั่ว
เวที ภาพที่ทุกคนเห็นในตอนนี้คือ เด็กสาวผมสีน้ำตาลแดง ผู้มีหางจิ้งจอก
สีทองเก๋างใช้ดาบเพลิงฟาดฟันกับกระบองเหล็กของมนุษย์วานรตนหนึ่ง

ใช่แล้ว มนุษย์วานร พวกคุณฟังไม่ผิดหรอก เคยเห็นในหนังสือเรื่องกัน
อยู่ใช่ไหมครับ หนังสือเกี่ยวกับลิง (?) น้อยผู้นำรักตัวหนึ่งที่โคตรฉลาด เฉลียว
อาจจะฉลาดกว่าคนที่พูดอยู่ในขณะนี้ก็ได้...

เจ้าลิงตัวนั้นถูกเลี้ยงโดยมนุษย์ รู้สึกถึงมันจะชื่อซี...เอ่อ ชื่ออะไรซ้ำๆ
สักอย่างนี้แหละ ที่ในภาคสองเผ่าพันธุ์ของมันพยายามจะก่อสงครามกับพวก
มนุษย์โลกนะ

“...”

ท่าทางพวกเราจะออกทะเลกันไปไกลแล้ว เอาเป็นว่าสรุปง่ายๆ ก็คือ...
พวกคุณรู้จักวานรกันใช่ไหมครับ

ตุ้มมม!!! เสียงดังกัมปนาทขึ้นอีกครั้ง ส่งผลให้เด็กหนุ่มผมทอง ผู้มี

ใบหน้าอันแสนจะคมเข้มและหล่อเหลาคนนี้ได้สติกลับคืนมา

ใช่แล้วครับทุกๆ ท่าน พวกคุณคิดไม่ผิดหรอก ไอ้หนุ่มหล่อคนดังกล่าว
นั่นก็คือ...

คิทชีเนะ อวาลอน

หรือก็คือ...ผมเอง!!!

“...”

แห่มๆ อย่าเจิบแตกสิครับ ผมรู้ว่าพวกคุณหลายๆ คนคิดถึงผมกัน
ทั้งนั้น กันะ...พวกเราไม่ได้เจอหน้ากันมานานแล้วนี่เนอะ

ครับ เพื่อไม่เป็นการเสียเวลา พวกเรามาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่า ตอนนี้อยู่
บนอัฒจันทร์ของโคลอสเซียม ที่นั่งอยู่ข้างๆ ผมคือสาวน้อยผมดำที่
หน้าตาน่ารักน่าชัง วัยสิบสี่ปี (น่ารักซะจนผมอยากจะเอาเธอมากอดรัดพาด
เหยี่ยวมันซะตรงนี้เลย ติดตรงที่แถวนี้มีคนอยู่มากเกินไป ผมเลยต้องเก็บอาการ
เอาไว้)

แม่นแล้ว น้องสาวคนนี้ก็คือลิเวียนั่นเอง!!!

สิ่งที่ผมกับลิเวียนั่งดูอยู่ในตอนนี้ก็คือ ภาพของอาเจ็นในโหมดปีศาจครึ่ง
จิ้งจอกกำลังต่อสู้กันกับพี่ซุนคองโก

“...”

เอ่อ...คงจำกันได้อยู่ใช่ไหมครับ ก็รู้อยู่หรอกนะว่าพี่ซุนเขาเป็นแค่
ตัวประกอบ แต่ว่าอย่างน้อยๆ พวกคุณหลายๆ คนก็ต้องคุ้นๆ ชื่อของพี่เขา
บ้างแหละน่า

เบ๊ยยงง!!! ดาบเทพนิยาธิของอาเจ็นปะทะกับกระบองเหล็กในมือพี่ซุน
กระบวนท่าที่อาเจ็นใช้ไปเมื่อสักครู่ก็คือ อัดคิกัมปนาท แรงปะทะนั้นถึงขนาด
ส่งร่างของพี่ซุนในโหมดปีศาจวนรกระเด็นไปไกลกว่าห้าเมตรเลยทีเดียว ทว่า
ทางด้านของพี่ซุนเองก็ใช้เล่น ทันทีที่เท้าของพี่เขาสัมผัสพื้น เขาก็พุ่งตัวเข้าไป
หาอาเจ็นพร้อมกับกวาดกระบองเหล็กไปข้างหน้า

เคร็งงง!!! เสียงอาวุธพวกเขาปะทะกันอีกครั้ง ร่างของทั้งสองฝ่ายต่าง
กระเด็นไปคนละทิศละทาง

‘รู้สึกเหมือนความเร็วของอาเจ็นจะค่อยๆ ลดลงแฮะ’ ผมคิด แล้วมอง

พี่ซุนที่ร่างกายชุ่มเหงื่อ

อืมมม...ดูทรงแล้วทั้งคู่ท่าจะเหนื่อยเอาเรื่องนะเนี่ย ไม่แปลกใจเท่าไรหรอก เล่นสู้กันมาจะครึ่งชั่วโมงแล้วนี่นา

“เป็นอะไรไป โยวโกะ ปีที่แล้วดูเหมือนว่าเธอจะพิตกว่านั้นะ” พี่ซุนที่ยืนจ้องหน้าอาเจ็กล่าว

นั่นสิ...ผมเองก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน รู้สึกเหมือนช่วงหลังๆ มานี้อาเจ็จะไม่ค่อยพิตเท่าแต่ก่อนเลย แถมหน้าต่ายังดูซีดๆ เหมือนไม่ได้นอนด้วย เป็นเพราะอะไรกันหว่า เรื่องของเคลวินแมนเธออะ ไม่น่าจะใช้น้ำ ก็เมื่อสองอาทิตย์ก่อนผมจับอาเจ็หอมแก้มไปแล้วนี่นา

‘เจ้ ถ้าเจ๊ยังไม่หายจนหนูอีกละก็ หนูจับเจ็หอมแก้มจริงๆ ด้วยนะ’

ซึ่งผมก็หอมเจ็เธอไปจริงๆ ครับ แบบไม่ทันตั้งตัวซะด้วย ก็แน่ละผมเป็นคนพูดจริงทำจริงนี่นา อีกอย่างคนที่จะหอมแก้มเจ้ได้มีเพียงแค่ผมที่เป็นน้องชายคนเดียวเท่านั้น! ไอ้ตัวผู้คนอื่นๆ นอกจากผม (และคุณพ่อ) ไม่มีสิทธิ์!!!

อ่อ...ไม่ต้องมาว่าผมโรคจิตเลยครับ มันเป็นเรื่องธรรมดาอยู่แล้วที่น้องชายจะหอมแก้มพี่สาวของตัวเอง

“...”

และผมก็ไม่ได้เป็นชิสก่อนด้วย!!!

“หี” อาเจ็ที่โดนพี่ซุนพูดข่มนั้นแค่นเสียง มือทั้งสองข้างของเธอกระชับดาบเทพอินาริ

“โอ้! สายตายังดูมุ่งมั่นเหมือนเดิมนะ...ไม่อยากจะบอกว่า ฉันยังไม่ได้เอาจริงเลยด้วยซ้ำ” พี่ซุนพูด

อย่าชี้ไม้ครับพี่ซุน เดี่ยวเจอคนที่ชี้ไม้กว่าแล้วพี่จะหนาว ซึ่งผมก็ไม่อยากจะชี้ไม้อย่าง ตัวผมจะต่อให้มีพี่สักสามคนมารุมก็ไม่มีทางชนะผมหรอก เพราะว่าเป็นตอนนี้ผมกลายเป็นเทพทูลไปแล้ว ฮ่าๆๆ

รู้ซึ่งถึงความชี้ไม้ที่แท้จริงรึยัง!

“รู้สึกนายจะพูดมากขึ้นนะ ซุนคองโก” อาเจ็กล่าวเรียบๆ พี่ซุนจ่อมชี้ไม้ไม่ตอบอะไร เขาเพียงแค่หัวเราะเบาๆ

“งั้นฉันจะเอาจริงละนะ” สิ้นคำ ร่างกายของพี่ซุนก็ค่อยๆ แปรเปลี่ยน

กล้ามเนื้อของเขาขยายขนาด ขนสีทองที่ปกคลุมทั่วร่างกายกว้างกว่าเดิมหลายเท่า บรรดาผู้ชมบนอัฒจันทร์ส่งเสียงดังระงม แต่ไม่ก็วินาทีวาทะของตนนั้นก็ได้กลายเป็นวาทะที่สยองขวัญยิ่งกว่าสิบเมตร ทำเอาเวทีประลองแคบลงไปถนัดตาให้ตาย... ไล้ลึงยักษ์แบบนี้จะเหมือนกับการตุนในตำนานที่เคยดูสมัยเด็กเลยนี่หว่า! นี่ถ้าตอนนี้เป็นตอนกลางคืนและพระจันทร์เต็มดวงด้วยละก็มันใช่เลย!!!

“โห...เหมือนในการตุนที่เคยดูเลยนะ ไล้ลึงยักษ์ขนาดแบบนี้”
 ลิเวียที่นั่งกินป๊อปคอร์นอยู่ข้างผมกล่าว

“ใช่ไหมลิเวีย หนูก็คิดแบบเดียวกันกับพี่จ๋าใช่ไหม” ว่าแล้วผมก็ล้วงไปหยิบป๊อปคอร์นของลิเวียมากินทันที ลิเวียชะงักครู่หนึ่ง ก่อนจะหันขวับมองหน้าผม

“นั่นป๊อปคอร์นของเค้าละ!!!” เธอโวยวาย ก่อนจะเอาถุงป๊อปคอร์นไปซ่อนไว้ตรงที่นั่นข้างๆ ซึ่งว่างอยู่ พร้อมกันนั้นก็หันมาทำแก้มป้องใส่ผม

ให้ป๊อปคอร์นติดคอตายสิเคลวิน... สีหน้าของเธอตอนงอนนี่มันช่างน่ารักน่าหยิกจริงๆ!!!

โฮกกก!!! พี่ซุนในโหมดลึงยักษ์คำรามลั่นก็ก้องไปทั่วโคลอสเซียม นัยน์ตาสีเหลืองวาวขนาดใหญ่ของพี่ซุนจ้องอาเจียที่นั่งอยู่เบื้องล่าง พร้อมกันนั้นเขาก็คำรามใส่อาเจียกรอบ

ฝ่ายอาเจียพอเจอย่างนี้ถึงกับอึ้งไปเลย ผมว่าเจียงไม่ได้รู้เรื่อง พี่ซุนแปลงร่างได้อีกขั้นหรอก แต่คงเป็นเพราะว่า...

“เจ้...หนูรู้นะที่เจ้ทำหน้าอึ้งแบบนั้น เพราะกลืนปากของพี่ซุนแกใช่ไหม”
 ผมกล่าวเบาๆ ตอนนั้นเองที่ปากขนาดใหญ่ของพี่ซุนเกิดละอองแสงสีฟ้ารวมตัวกันอย่างรวดเร็ว และวินาทีต่อมา...

เบรีย้งงง!!! ลำแสงสีฟ้าพวยพุ่งออกมาจากปากพี่ซุน เป้าหมายคืออาเจียที่นั่งอยู่ อาเจียก็กลายเป็นร่างจิ้งจอกเทพอินาริพร้อมกับวงแหวนหลัก ลำแสงนั้น เธอวิ่งวนรอบตัวของพี่ซุนเป็นวงกลม พี่ซุนที่กำลังปล่อยอ๊วก (ดูจากตรงนั้นแล้วมันเหมือนอ๊วกจริงๆ นะครับ) ก็หมุนตัวเป็นวงกลมตามอาเจีย แต่ติดที่ความเร็วของอาเจียในร่างจิ้งจอกเทพมีมากกว่า ทำให้ลำแสงอ๊วกมหาประลัย

ของพี่ซุนไม่อาจทำอะไรเธอได้

พี่ว๊วๆ อาเจีในร่างจิ้งจอกเทพอินริเคลื่อนที่ซิกแซก ทะยานใส่ใบหน้าอันใหญ่โตของพี่ซุน เธอเปลี่ยนร่างกลับมาเป็นร่างปีศาจครึ่งจิ้งจอก พร้อมกับเหวี่ยงดาบเพลิงไปข้างหน้า

“เคียวอัคนี!” เปลวเพลิงสีทองพุ่งออกมาจากคมดาบเป็นทางยาว แต่ในจังหวะนั้นเองพี่ซุนก็ได้แขนซ้ายบังใบหน้าของตัวเองเอาไว้ พร้อมทั้งตะปบมือขวาใส่ร่างของอาเจี

เกิดเสียงดังสนั่นเมื่อการโจมตีของอาเจีถูกท่อนแขนใหญ่ของพี่ซุนป้องกันเอาไว้ได้ พี่ซุนจึงไม่ได้รับบาดเจ็บเท่าไรหรอก แต่ทางด้านของอาเจี...

“อึก!” อาเจีล้าลักเลือด พยายามพยุ่งตัวลุกขึ้น เมื่อสักครู่นี้เธอโดนฝ่ามือของพี่ซุนตบเข้าไปเต็มๆ จนฟุ้งดิ้งกระแทกพื้นเวที

‘อืมมม...ก็ยอมรับอยู่นะว่า ถึงพี่ซุนเขาจะขี้ไม้ แต่พี่เขาก็เก่งจริงๆ นั่นแหละ’ ผมคิด ขณะมองอาเจีที่ประจันหน้ากับลิงยักษ์ขนทอง

“ฮะ!” จู่ๆ ผมก็นึกอะไรขึ้นมาได้

‘ต้องหาแรงกระตุ้นให้อาเจีสักหน่อย’ เมื่อคิดได้เช่นนั้น ผมจึงตะโกนว่า

“เจี~ ถ้าเจีแพ้ละก็ หนูจะกลับไปแต่งตัวแบบนั้นอีกนะ!” ทันทันทีที่ผมกล่าวจบ เสียงของทุกๆ คนในโคลอสเซียมก็เงิบลงทันที

“แต่งตัวแบบนั้น? เจ้าหน้าที่เช็กที่นั่งนั่นมันพูดถึงเรื่องอะไรนะ?”

“อรัยยย ท่านคิทซีเนะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าหนูด้วย น่ารำกั~”

“มองๆ ดูแล้วเจ้าคิทซีเนะก็สวยดีเหมือนกันแฮะ น่าเสียดายที่เป็นผู้ชาย”

“เหอ...แต่ว่าผู้ชายหน้าตาแบบนี้เป็นคู่ก็เอานะ”

“เฮ้ยๆๆ เอ็ดเวิร์ด เมื่อไหร่จะพูดอะไรออกมาซะ!!!”

“ขนาดผู้ชายยังหลงมันอะ คิดดู”

เสียงซุบซิบของพวกนักเรียนในโคลอสเซียมดังขึ้น แต่ผมก็ไม่รู้ว่าพวกเขาจินตนาการกัน เพราะอยู่ไกลเกินไป แต่ที่แน่ๆ ผมเห็นปฏิกิริยาของอาเจีเมื่อได้ยินสิ่งที่ผมพูด และอ่านปากเธอได้ว่า

“แต่งตัวแบบนั้น...อย่างนั้นเหอ” อาเจีที่ยืนอยู่กลางเวทีประลองพึมพำ

วินาทีต่อมาร่างของเธอก็สิ้นทັม

“ไม่ละ ไม่...ไม่เอาเด็ดขาด” ปากของเธอยังคงขมขมิบอยู่อย่างนั้น พี่ชุนในโหมดดิงยักซ์พอเห็นท่าทีของอาเจ็จึงชะงักไป ทันใดนั้นเองระดับพลังอันมหาศาลก็พุ่งทะลักออกมาจากร่างของเธอราวกับเชือนแตก เปลวเพลิงสีทองอร่ามลุกโชติช่วงไปตามพื้นเวที

นั่นละเจ้ คิดถึงภาพหนูตอนแต่งเป็นเคลวินแมนเอาไว้สิ เจ็อยากเห็นภาพแบบตอนนั้นอีกจั้นเหวอ ถึงหนูจะแก้งแต่งเป็นเคลวินแมนเพื่อหลอกเจ้ก็เถอะ แต่จะให้หนูแต่งอีกรอบก็ได้ละ

“ว๊าจจ ใส่แต่งแบบนั้นที่พูดไปนี่ อย่าบอกนะว่า...” ยังไม่ทันที่ลิเวียจะกล่าวจบ ร่างกายของอาเจ็ก็เกิดการเปลี่ยนแปลง

ฟืบบบ!!! เปลวเพลิงสีทองอร่ามลุกไหม้ทั่วร่างของเธอ พริบตาทั่วทั้งร่างของอาเจ็ก็แปรสภาพเป็นเปลวไฟในรูปปีศาจครั้งจั้งจอก

ทุกคนดูจะตกใจกับสิ่งที่เกิดขึ้นมาก แม้แต่ตัวอาเจ็เอง ดูเหมือนเธอก็ยังไม่เข้าใจว่ามันเกิดอะไรขึ้นกับเธอกันแน่ ทำไมร่างของเธอถึงได้กลายเป็นแบบนี้ไปได้

“เพ็ดเฟ!” ผมอุทานศัพท์ใหม่อย่างลื้มตัวพร้อมกับลุกขึ้นยืน ผมนี่ยืนขึ้นเลย!

และประโยคต่อมาของผมคือ “นี่เจ้แปลงร่างเป็นเคลวินได้ด้วยรีเนี่ย!”

ท่าทางแรงกระตุ้นของผมจะได้ผลชะด้วยสิ...พี่ชุนครับ ถึงพี่จะเก่งและขี้โม้ขนาดไหนก็ตาม แต่ผมมั่นใจว่าอนาคตของพี่คงจะดับสิ้นแล้วแน่แท้ เพราะเจออาเจ็เวอร์ชันจักรพรรดิเพลิงเคลวินแบบนี้เข้าไป

จะว่าไป...ถ้าแมตซ์นี้จบแล้วเราไปบอกกับอาเจ้ว้า ‘อาเจ็จ๋า ร่างไฟที่อาเจ็เพิ่งจะใช้ไปเมื่อสักครู่นี้ชื่อว่า ร่างจักรพรรดิเพลิงเคลวิน อ้อ อย่าแปลกใจกับชื่อเลย เพราะชื่อนี้หนูเป็นคนบัญญัติมันขึ้นมาเองนะ!’

อาเจ็เธอจะมีสีหน้ายังไงกันนะ...

1

ถึงตายก็ไม่ยอมแพ้เด็ดขาด!

ก่อนหน้านี้

“แสบ...แสบ...” เด็กสาวผู้มีเรือนผมสีน้ำตาลแดงหอบหายใจหลายต่อหลายครั้ง หายดเหงื่อค่อยๆ ไหลย่อยตามใบหน้าซึ่งดงามราวกับเทพธิดาของเธอ

เธอคือ คิทชีเนะ โยวโกะ

“พลังของเราในตอนนี้อยู่แค่สามส่วนเท่านั้น ต้องรีบปิดฉากให้ได้โดยเร็วก่อนพลังจะหมดก่อน แต่ว่า...” เธอคิด นัยน์ตาสีแดงฉานของเธอที่ส่องประกายวาววับเชกเช่นอัญมณีเข้มนมองถึงยักษ์ชนทองเบื้องหน้า

‘ศัตรูตรงหน้าแข็งแกร่งเกินไป หลายเดือนที่ผ่านมาหมอนั้นไปทำอะไรมานะ’ โยวโกะกระชับดาบเทพเจ้า ตอนนี้ร่างกายของเธอมีก่ผลลอกหลายแห่ง ยิ่งเมื่อสักครู่เธอโดนฝ่ามือถึงยักษ์ชนทองโจมตีเต็มๆ ร่างกายจึงบอบช้ำหนัก

จังหวะที่โยวโกะตัดสินใจจะใช้กระบวาทะระบำเพลิงจึงจอกเทวา จู่ๆ เธอก็ได้ยินเสียงตะโกนของคนคนหนึ่ง

“เจ้~”

เป็นเสียงที่เธอคุ้นเคยอย่างดี

“ถ้าเจ้แพ้ละก็...”

คิ้วขวาของโยวโกะกระตุกหลายครั้ง เธอเริ่มรู้สึกได้ถึงเค้าลางแปลกๆ

“หนูจะ...”

แถมยังเป็นलगร้ายเสียด้วย

“กลับไปแต่งตัวแบบนั้นอีกนะ!”

สิ้นประโยคสุดท้าย ทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่รอบๆ ตัวเธอก็ถูกย้อมด้วยสีดำอันมืดมิด

แต่งตัว...แบบนั้น?

ภาพของบุรุษใส่กางเกงยีนขาเตฟและสวมถุงน่องคลุมศีรษะเอาไว้ปรากฏขึ้นท่ามกลางความมืดมิดนั้น...ตรงเบื้องหน้าเธอ

เคลวินแมน

‘ไม่ต้องห่วงนะครับพี่สาว ผมจะเป็นคนปกป้องพี่สาวเอง’ เคลวินแมนบอกเธอ น้ำเสียงของเขาเต็มไปด้วยความมุ่งมั่นอันแรงกล้า ซึ่งเธอคงจะไมู้สึกอะไรเลย หากนั่นมันไม่ใช่เสียงของน้องชายเธอเอง

“จะกลับไปแต่งตัวเป็นฮีโระโรจินั้นอีกครั้งหรือ หรือว่า...” โยวโกะพิมพ์ว่า วินาทีถัดมาข้างๆ ของเคลวินแมนก็ปรากฏร่างหนึ่งขึ้น...เป็นร่างสตรีที่งดงามมาก มากเสียจนแม้แต่โยวโกะซึ่งขึ้นชื่อว่า เป็นผู้หญิงที่สวยงามที่สุดในโรงเรียนยังต้องชื่นชม

เธอยอมรับว่า ผู้หญิงตรงหน้าสวยยิ่งกว่าเธอเสียอีก!!! เธอมีเงื่อนไขสีทองอร่ามยาวสลวย นัยน์ตาสีแดงฉานที่เหมือนของเธอเปล่งประกายสดใสงดงาม อีกทั้งมีรูปร่างสูงอรรทที่แม้แต่ดาราฮอลลีวูดยังต้องอาย มีหน้าซำยังสวมชุดเมดอีกด้วย!

โยวโกะถึงกับตกตะลึงไปชั่วขณะ

“ไม่นะ...” โยวโกะพูดกับตัวเองเบาๆ ในจังหวะเดียวกับที่สตรีผมทองได้ฉีกยิ้มกว้างให้เธอ ริมฝีปากอวบอ้วนนั้นค่อยๆ ขยับพร้อมกับที่น้ำเสียงอันแสนจะบาดเม่นดังออกมาจากปากนั้น

“อาเจ้จ๋า~”

“มายยย!!!” โยวโกะกรี๊ดร้องเสียงดัง ภาพของทิวทัศน์ที่เต็มไปด้วยความมืดมิด (อ้อ มีถุงน่องแมนกับสาวงาม (?) อยู่ด้วย) ได้สลายไปจนหมดสิ้น

“ไม่ ไม่เอานะ ไม่เอาเด็ดขาด!” โยวโกะกล่าวเข้าไปขำมาราวกับคนบ้า สีหน้าซีดเซียวของเธอตอนนี้เต็มไปด้วยความหวาดวิตก

นี่เป็นครั้งแรกที่เด็กสาวผู้แสนจะแข็งแกร่งแบบเธอได้แสดงสีหน้าแบบนี้ แม้เผชิญหน้ากับกองทัพเวททูตตถาคตสวรค์นับพันก็ยังไม่ทำให้เธอเป็นได้ถึงขนาดนี้!!!

ฟืบบบ! ฉับพลันร่างกายออรชรของเธอก็ถูกท่วมด้วยเปลวเพลิงสีทองอร่าม เมื่อโยวโกะสัมผัสถึงการเปลี่ยนแปลงนี้จึงได้สติกลับคืนมา

“นี่มัน...”

ฟื้มมม!!! เปลวเพลิงแผ่ขยายอาณาเขตพร้อมกับหมุนวนเป็นทรงกลม ลูกบอลเพลิงห่อหุ้มร่างของโยวโกะ และบีบอัดหดเล็กลงเรื่อยๆ ก่อนจะสลายไป วินาทีต่อมาเกิดเสียงฮือฮาดังทั่วโคลอสเซียม

“นั่นอะไรนะ!”

“ท่านโยวโกะกลายเป็นมนุษย์ไฟไปแล้ว!?”

“เท่ชะมัดเลย”

“เพ็ดเฟ!” คำอุทานนี้คงไม่ต้องบอกว่าเป็นของใคร (ก็ไอ้ตัวต้นเหตุที่ทำให้เธอแปลงร่างเป็นขั้นที่สามนี้ได้นั่นแหละ)

“นี่มัน...เกิดอะไรขึ้นกับตัวเรากัน” โยวโกะที่บัดนี้อยู่ในร่างจักรพรรดิเพลิงเคลวิน...หมายถึงในร่างเพลิงอมตะ พุดกับตัวเองด้วยน้ำเสียงงุนงง นั่นเพราะนี่เป็นครั้งแรกที่เธอกลายเป็นร่างเพลิงอมตะ...อีกทั้งยังเป็นคนที่สามในประวัติศาสตร์แห่งการก่อตั้งตระกูลคิชิเนะ ที่ก้าวข้ามขีดจำกัดจนใช้ร่างเพลิงอมตะได้

ขณะที่โยวโกะยังไม่เข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้น ตรงหน้าเธอก็ปรากฏเงาดำทะมึนลากเป็นทางยาว และทาบทับร่างออรชร เมื่อเด็กสาวเงยหน้ามองก็พบฝ่ามือใหญ่ของลิงยักษ์ขนทองที่พาดลงมา มีหนามขี้มันยังแปรสภาพเป็นศิลา

ด้วย!

โยวโกะถึงกับเบิกตากว้าง

ตุ้มมม! เสียงกัมปนาทดังขึ้นพร้อมกับแรงสั่นสะเทือนที่แผ่ขยายวงกว้าง ขณะที่ฝุ่นละอองฟุ้งกระจายทั่วบริเวณ ร่างของโยวโกะที่กลายเป็นเปลวเพลิง ก็พุ่งทะลุจากฝ่ามือของเจ้าลิงยักษ์ซึ่งวางอยู่บนพื้นเวที

เพราะเป็นเพียงเปลวไฟ เพราะไร้ซึ่งรูปลักษณะและตัวตนอันแท้จริง...

เกิดเสียงฮือฮาดังขึ้นมาอีกครั้งเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า

ตอนนี้โยวโกะค่อยๆ ลดแขนที่ตั้งการ์ดลง เธอลืมตา พลังมองร่างกายตัวเองอย่างสำรวจ

“อะไรนะ ทำไมเราถึง ไม่เป็นอะไรเลย...อะ!” ยังไม่ทันที่โยวโกะจะกล่าวจบ ชุนคองโกในร่างลิงยักษ์ก็อ้าปากกว้าง ละอองแสงสีฟ้าครามรวมกันที่ปากลิงยักษ์อีกครั้ง และเป้าหมายการโจมตีครั้งนี้คือ แขนขวาของตัวเองที่ยังวางบนพื้นเวที หรือก็คือบริเวณที่โยวโกะยืนอยู่!

“ก็จะเผาแขนของตัวเองไปด้วยรึไงกัน!?” โยวโกะโวยวาย ฉวยเลี้ยววินาที่ก่อนชุนคองโกจะยิงลำแสงอวกมหาประลัยนั้นฉีกตัวหลบไปทางขวา แล้วกระโดดเกาะแขนอีกข้างของชุนคองโก

เด็กสาวในร่างเพลิงอมตะวิ่งได้ไปตามท่อนแขนขนาดใหญ่ ครูเดียวเธอก็มาอยู่ตรงใบหน้าของเจ้าลิงยักษ์แล้ว โยวโกะชักมือไปด้านหลังเตรียมแทงและเสือกดาบเทพเจ้าใส่ทันที

เป้าหมายคือ กลางหน้าผากของลิงยักษ์

ฉึก! ดาบเทพอินาริเสียบกลางหน้าผากของลิงยักษ์อย่างแม่นยำ โยวโกะอัดพลังเพลิงอัคคีไปที่ร่างของชุนคองโกโดยอาศัยดาบเทพอินาริเป็นสื่อกลาง ใบหน้าของเจ้าลิงยักษ์ลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงสีทองอร่าม ไม่ใช่แค่นั้น มันยังลุกลามไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกายด้วย

“กาซซซ!!!” ชุนคองโกในร่างลิงยักษ์ขนทองงู๋ร้อง เปลวเพลิงสีทองได้ลุกท่วมร่างเขา โยวโกะดึงดาบเทพอินาริออกมา แล้วกระโดดหนีออกไปจากร่างชุนคองโก ตอนนั้นเองตรงที่จุดที่ชุนคองโกยืนอยู่ก็เกิดเป็นเสาเพลิงสีทองขนาดใหญ่พุ่งขึ้น มันกลืนกินร่างของชุนคองโกจนสิ้น

ภายในโคลอสเซียมของโรงเรียนเซราฟิม บัดนี้มีเสาเพลิงสีทองขนาดใหญ่พวยพุ่งขึ้นฟ้า

ทุกๆ คนที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์นั้นต่างส่งเสียงร้อง

“ไว้วว...อลังการเวอร์!” อวาลอนอุทาน เขาจ้องเสาเพลิงสีทองที่ลุกโชติช่วง ขณะมือซ้ายของเขาพยายามไขว่คว้าหาปิศาจคอร์นของลิเวีย

เมื่อสาวน้อยเห็นดังนั้นจึงจับมือของเขาทันที

“อรั้งง~ เจ็บนะลิเวีย! โตขนาดนี้แล้วยังกัดพี่จ๋าอีกหรอ” อวาลอนร้อง (?) ลั่น เขาหันไปมองสาวน้อยผมดำที่นั่งอยู่ข้างๆ

“หิ ปากบอกว่าเจ็บ แต่เสียงร้องนี่มันไม่ใช่เลยนะ...เค้าชักสงสัยแล้วสิว่า วาจังโดนยัยคางคาวนั่นดูดคอก (ดูดเลือด) บ่อยๆ จนตอนนี้ได้กลายมาเป็นพวกที่ชื่นชอบความเจ็บปวดแล้วรีเปล่า” น้ำเสียงของเธอไม่พอใจนิดๆ ตอนพูดถึงที่นี่ดี

‘เป็นแวมไพร์นี่ก็โง่ชะมัด จะดูดคอกคนอื่นๆ (โดยเฉพาะวาจัง) ก็ไม่มีใครมองว่าเป็นเรื่องแปลกอะไร (เพราะเป็นแวมไพร์) กลับกัน ถ้าเราเป็นฝ่ายไปดูดคอกวาจังบ้างละ...’ ลิเวียคิด ก่อนจะล้วงปิศาจคอร์นในถุงขึ้นมาเคี้ยวตุ้ยๆ อีกครั้ง

‘อารมณเสีย! อย่างนี้ต้องกินให้หมด!’

“โหดร้ายยัย นี่หนูจะบอกว่าพี่จ๋าเป็นโรคจิตงั้นหรอ” อวาลอนบ่นอุบ แล้วหันกลับไปมองสนามประลองเบื้องหน้า

“ท่าทางจะจบแล้วมั้ง...โดนเข้าไปขนาดนั้น ต่อให้เป็นพี่ซุนจอมขี้โม้ก็คงจะไม่แฉ่ล้วยกลายเป็นลิงแดดเดียวแน่แท้” เขากล่าว

‘อาเจี๊ยะจะยังไม่ค่อยชินเท่าไร๋ สงสัยนี่คงเป็นครั้งแรกของเธอแน่เลย’

“...”

‘เฮ้อ หมายถึงครั้งแรกที่เธอได้แปลงมาเป็นร่างนี้นะ ทุกๆ ท่านได้โปรดอย่าเพ่งตีความหมายคำพูดของผมผิดนะครี๊บ’ เด็กหนุ่มพูดในใจ หลังจากพบว่า เมื่อสักครู่นี้เขาได้เผลอคิดอะไรสองแง่สองง่าม

“ดูท่าเจี๊ยะต้องใช้เวลาฝึกฝนร่างนี้ให้ชิน จากเวลาแล้วคาดว่าคงอีก

ไม่เกินสามสิบวิ พลังของเจ็กก็คงจะหมด นับว่าเป็นเรื่องดีที่ปิดเกมได้ก่อนครบกำหนดเวลา...หืม!?” อวาลอนอุทาน เมื่อพบว่าเสาเพลิงนั้นค่อยๆ สลายไป ขณะที่ม็วรางลึงยักษ์สูงเกือบยี่สิบเมตรก้าวออกมา ทั้งร่างของมันปกคลุมด้วยหินมากมาย ที่แปรสภาพเป็นหินติดไฟอันร้อนระอุอีกด้วย...

“โอ ลืมไปเลยว่าพี่ซุนแกเป็นธาตุดินนี่หว่า” อวาลอนชื่นชม

ติง! ติง! ติง! เสียงเดินของลึงหินยักษ์ดังกึกก้องทั่วโคลอสเซียม มันเดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าโยวโกะที่ยังตกตะลึง

“บ้านา ขนาดเจอกระบวนท่านั้นเข้าไปเต็มแล้วเนี่ยนะ” โยวโกะในร่างเพลิงอมตะกระชับดาบ เธอตั้งท่าเตรียมโจมตีอีกครั้ง ตอนนั้นเองเจ้าลึงยักษ์ตรงหน้าเธอก็พูดขึ้นว่า

“ว้า ไม่ไหวๆ เล่นเอาชะตกใจหมดเลย” มันกล่าวพร้อมกับที่ร่างค่อยๆ หดขนาดลง หินติดไฟที่ปกคลุมร่างกายแปรสภาพกลับเป็นเหมือนเดิม บัดนี้ซุนคองโกอยู่ในร่างของมนุษย์วรนชนทองอีกครั้ง

“นี่ไม่ถึงว่าเธอเองก็มีลูกเล่นใหม่เพิ่มขึ้นเหมือนกัน” ซุนคองโกกล่าว เขาที่มกระบองเหล็กในมือลงพื้น ก่อนจะเอื้อมไปดึงขนสีทองบนศีรษะตัวเองหลายเส้น

“หื...ไม่เสียแรงที่ฉันคาดหวังเอาไว้สูง” ทันทีที่เขาพูดจบ ก็เป่าขนสีทองเหล่านั้นให้พองเข้าหาโยวโกะที่อยู่เบื้องหน้า วินาทีต่อมาพวกมันก็แปรสภาพเป็นร่างของวรนชนทองนับสิบๆ ตัว

มิน่าซ้ำพวกมันยังมีหน้าตาเหมือนซุนคองโกทุกประการ!

โยวโกะถึงกับกั๊กฟันกรอด ทว่าในตอนนั้นเอง...

“นี่มัน...คาถาแยกเงา*ตุ๊ต ร่างนี้หว่า!!!” ขณะที่สถานการณ์กำลังหน้าสิ่วหน้าขวาน จู่ๆ ก็มีเสียงไอ้หนุ่มคนหนึ่งดังขึ้น ทำเอาทุกๆ คนที่นั่นอยู่ในโคลอสเซียมหันไปมองเป็นตาเดียว (ไม่เว้นแม้กระทั่งโยวโกะกับซุนคองโกและบรรดาร่างแยกทั้งหลาย)

ซึ่งไอ้หนุ่มคนที่ตะโกนออกมานั้นก็คือ...

“อุ๊ป! ขอโทษที่ครับ ขอโทษที่ เผอิญว่าช่วงนี้อันกับการตื่นเรื่องนี้บ่อยๆ

แะๆ” อวาลอนที่ยืนอยู่ขอบโถง พร้อมกับเกาหัวตัวเองแก้แค้น
 ใ้การ์ตูนที่เขาวานี้ก็เป็นการ์ตูนในตำนานที่หลายคนรู้จักกันดี...

“กรอดดด” โยวโกะหันกลับมากัดฟันต่อ สีหน้าของเธอดู
 เคร่งเครียดอย่างมาก ตอนนี้อะต้องหยุดคิดเรื่องพฤติกรรมบ้าๆ ของน้องชาย
 เสีย ไมเช่นนั้นละก็เธอแพ้แน่

แล้วถ้าเธอแพ้ละก็...

“พี่สาวครับ...”

“อาเจ้จ้า~”

เธอคงได้ไปพบจิตแพทย์จริงๆ

“ถึงตายก็ไม่ยอมแพ้เด็ดขาด!!!” โยวโกะประกาศก้อง

ฟูบ! ร่างเพลิงอมตะของโยวโกะแตกกระจายเป็นเปลวไฟสีทองนับสิบๆ
 สาย พวกมันต่างพุ่งเข้าหาบรรดาร่างแยกของซุนคองโกอย่างแม่นยำ

“เจ๊ยกกก!”

“โอ้ววว”

“เอ๊ะ!”

“เอ้ออออ!”

พอร่างแยกหลายตัวโดนเปลวเพลิงโจมตีใส่ก็สลายไปในทันที แต่ก็ยังมี
 มีอีกบางส่วนที่หนีรอดมาได้ เปลวเพลิงสีทองได้กลับมารวมตัวกันเป็นร่างของ
 เด็กสาวอีกครั้ง บัดนี้เธอลอยอยู่กลางอากาศสูงเหนือพื้นเกือบสิบเมตร สายตา
 ของเธอจับจ้องบรรดาวานรชนทองที่อยู่ข้างล่าง

“ลมหายใจจิ้งจอกเพลิง!!!” สิ้นเสียง โยวโกะก็พ่นลมออกมาจากปาก
 ฟู...ฟุ่มมม! กระแสลมนั้นแปรเปลี่ยนเป็นเปลวไฟขนาดใหญ่ ซึ่งกลืนกินทุกสิ่ง
 บนพื้นเวทีประลอง

สิ่งที่ทุกๆ คนเห็นอยู่ในตอนนี้คือ ทะเลเพลิงสีทองอันร้อนระอุ บรรดา
 ผู้ชมที่นั่งติดขอบสนามต่างยกมือบังใบหน้าเอาไว้ เพราะสัมผัสได้ถึงความร้อน
 ที่แผ่ออกมา

ไม่ก็รู้ว่าทะเลเพลิงสีทองก็ดับมอดลง เผยให้เห็นพื้นที่ที่เต็มไปด้วย

รอยไหม้ ไม่มีร่างแยกของขุนคองโกอีกต่อไปแล้ว ที่เหลืออยู่คือ ร่างจริงซึ่ง
ทั้งตัวเต็มไปด้วยบาดแผลพุพอง

โยวโกะไม่ปล่อยให้โอกาสอันมีค่านี้ให้หลุดมือ

ทันทีที่ปลายเท้าของเธอสัมผัสพื้น เด็กสาวก็พุ่งเข้าไปหาขุนคองโกตรง
หน้า ทว่า...

“อะไร?” จู่ๆ ร่างกายที่ลุกไหม้ด้วยเปลวเพลิงสีทองนั้นก็กลับเป็นร่างของ
ปีศาจครึ่งจิ้งจอกอีกครั้ง

“ทะ...ทำไมกันล่ะ แล้วพลังของเรา...” เด็กสาวพึมพำ

ทั้งนี้เป็นเพราะว่าก่อนโยวโกะจะแปลงเป็นร่างเพลิงอมตะ พลังของเธอ
เหลือเพียงแค่สามส่วนเท่านั้น ทำให้ระยะเวลาการคงสภาพเอาไว้มันสั้นนัก
และบัดนี้ก็ครบกำหนดแล้ว

“พลัง...แทบจะไม่มีเหลืออยู่อีกเลย” เด็กสาวคิด ความตื่นตระหนกได้
เข้ามากัดกินจิตใจของเธอ ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยใช้พลังจนหมดก็ออกแบบนี้
เธอรู้แล้วว่าร่างไฟเมื่อสักครู่มันกินพลังมากมายแค่ไหน...ความสามารถ
นี้เปรียบเสมือนดาบสองคม!

“ท่าทาง...จะหมดก็อกแล้วสินะ” ขุนคองโกพูด ค่อยๆ ลดมือทั้งสองที่
บังใบหน้าเพื่อป้องกันไม่ให้ลมหายใจจิ้งจอกเพลิงแผดเผา เผยให้เห็นนัยน์ตา
ของนักรบที่ยังคงดูมุ่งมั่น

“หึ...เพื่อเจ้า” โยวโกะบอกปิด

ต้องอย่าให้ศัตรูเห็นว่าเราอ่อนแอเด็ดขาด

“ฉันก็แค่เห็นว่าสภาพของนายในตอนนี้อ่อนแอเกินไปก็เท่านั้นเอง นาย
ก็รู้ว่าฉันไม่นิยมอัดคนไม่มีทางสู้” โยวโกะพูดข่ม เมื่อขุนคองโกได้ยินก็ฉีกยิ้ม
กว้าง

“อ้อเหอ...ถ้าจิ้งนี่”

ฟุบ! เด็กหนุ่มดึงขนสีทองของตัวเองแล้วเปลี่ยนให้กลายเป็นร่างแยก
อีกครั้ง คราวนี้มีจำนวนมากกว่าครั้งแรกเสียอีก!

“เจ็ยกๆ” เหล่าร่างแยกนับสิบตัววิ่งเข้าหาโยวโกะจากทุกทิศทาง ล้วน
มีอาวุธในมือทั้งสิ้น

“ซิ...” โยวโกะเคาะลิ้นไม่พอใจ เธอก็มลบลการโจมตีของร่างแยกตัวแรกที่พุ่งเข้ามา ก่อนจะเตะสวน

เคี้ยงง!!! เสียงดาบกระทบกระบองเหล็กดังขึ้น ก่อนร่างของโยวโกะจะกระเด็นออกไป เพราะถูกหนึ่งในร่างแยกใช้กระบองเหล็กโจมตีเข้ามา

แม้จะเป็นร่างแยก แต่พลังกำลังไม่ต่างกับร่างจริงเลย!!

“โอ้เอ๊ย!” เด็กสาวสลด เธอกำลังตัวลบลกระบองเหล็กของวานรขนทองอีกตัวที่โจมตีใส่ โยวโกะกระเด็นตัวลุกขึ้นพร้อมกับหมุนตัววาดดาบไปข้างหลัง เสียงคมดาบแหวกผ่านอากาศ ตามมาด้วยเสียงก้อนเนื้อถูกตัดขาด สิ่งที่อยู่ตรงหน้าเธอก็คือ ร่างแยกเจ้าวานรขนทอง ซึ่งกำลังจะขาดเป็นสองท่อน สายตาของเธอกับเจ้าวานรร่างแยกประสานกัน วินาทีต่อมาเด็กสาวก็รู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่าง ในจังหวะเดียวกับที่เจ้าวานรตัวนั้นยิ้มให้เธอ

“เสร็จ...”

ตูมมม!!! จู่ๆ ร่างแยกนั้นก็ระเบิด ส่งผลให้ตัวโยวโกะที่อยู่ในระยะประชิดกระเด็นล้มกลิ้งไปหลายตลบ

เด็กสาวรีบพุ่งตัวลุกขึ้น เลือดสีแดงฉานของเธอไหลเป็นทางยาว แรงระเบิดเมื่อสักครู่นี้เรียกได้ว่าสร้างความเสียหายให้เธอได้มากอยู่พอสมควร แต่ไม่ใช่เวลามามัวเจ็บ

โยวโกะกัดฟันฝืนความเจ็บปวด พันดาบใส่ร่างของวานรขนทองอีกตัวที่พุ่งเข้ามา คราวนี้เจ้าวานรร่างแยกตัวนั้นกลับยอมให้เธอโจมตีโดนง่าย ๆ

ที่มันทำอย่างนี้ก็เพราะว่า

“ตูม”

เสียงของซุนคองโกตัวจริงที่แฝงอยู่ในบรรดาร่างแยกหลายสิบตัวดังขึ้น พร้อมๆ กับที่เจ้าร่างแยกซึ่งถูกโยวโกะฟันระเบิดขึ้น

ตูมมม! ร่างของโยวโกะกระเด็นไปอีกครั้ง แม้เมื่อสักครู่นี้เธอจะไหวตัวทัน แต่ก็ยังได้รับบาดเจ็บอยู่ดี

“ให้ร่างแยกระเบิดตัวเองนั่นแหละ” โยวโกะกล่าว กวาดสายตามองไปรอบๆ ก็พบว่าเธอถูกร่างแยกของซุนคองโกล้อมไว้ ส่วนร่างจริงนั้นะเธอ..

“ก็คงราวๆ นั้นแหละ” ซุนคองโกที่ยืนอยู่ใกล้กับขอบเวทีกล่าว เขา

สะบัดมือไปเบื้องหน้า พุบบบ!!! ร่างแยกทุกตัวที่ยืนล้อมโยวโกะได้พุ่งใส่เธอ และระเบิดตัวเองอย่างพร้อมเพรียง

ตูมๆ!!! เสียงระเบิดดังถึยิบ ตามด้วยหมู่ควันสีเทาจากแรงระเบิดพุ่งตกลงไปทั่วบริเวณ

เมื่อควันจางลงก็เผยให้เห็นร่างของโยวโกะที่นอนแผ่กับพื้น ทั้งตัวเธอเต็มไปด้วยบาดแผลฉกรรจ์ เด็กสาวกะพริบตาสองสามครั้ง เหมือนพยายามฝืนไม่ให้หมดสติ

“สุดท้าย...ยังไม่สลบไปอีกหรือเนี่ย” ชุนคองโกขึ้นชม

บนอัฒจันทร์

“โยวโก้ววว อาย่าอมแพ้ไอ้ลิงกังนั่นน้า~” ลิเวียส่งเสียงเชียร์สนั่น เนื่องจากตอนนี้เธอกินป๊อปคอร์นหมดแล้ว จึงสามารถหยิบป้ายไฟที่อยู่ใต้ที่นั่งขึ้นมาเชียร์ได้ ในป้ายไฟนั้นเขียนเอาไว้ว่า

Yoko fighting!!! Yoko is the best!!!

ในขณะที่ลิเวียเชียร์อย่างเอาเป็นเอาตายนั่น อวาลอนกลับกล่าวว่า

“ผิดคาดแฮะ”

เด็กหนุ่มหันมองคาดฟ้าของอาคารเรียนบ้านวินเทอร์ที่อยู่ห่างออกไป เขาสัมผัสได้ถึงบางสิ่งบางอย่าง และวินาทีต่อมา ก็รู้ว่ามีอะไร

“โฮ้!” อวาลอนอุทานพร้อมกับหรีตา สายตาของเขายังคงจับจ้องคาดฟ้าของบ้านวินเทอร์

“งานเข้าแล้วไง” เด็กหนุ่มหันกลับมามองเวทีประลองอีกครั้ง เห็นพี่สาวที่ร่างกายเต็มไปด้วยบาดแผลกำลังพยุงตัวลุกขึ้น

“สงสัยตุคงจะได้กลับไปเป็นเคลวินแมนอีกครั้งแหละ” เขาพึมพำกับตัวเอง

2

จงหายไปซะ เกลวินแมน!

“เป็นอะไรไปโยวโกะ เอาแต่ป้องกันอยู่ฝ่ายเดียวแบบนี้มันไม่สมกับเป็นเธอเลยนะ!” ซุนคองโกกล่าว ใช้กระบองเหล็กกระหน่ำฟาดไปเบื้องหน้า การโจมตีของเขาทั้งรวดเร็วและทรงพลังราวกับพายุอันรุนแรง ส่วนโยวโกะที่แทบจะไม่เหลือพลังทำได้เพียงป้องกันเท่านั้น

“กรอดด” เด็กสาวกัดฟัน ร่างกายของเธอเต็มไปด้วยบาดแผลฉกรรจ์ ลำพังแค่ประคองสติตอนนี้ก็เต็มกลืนแล้ว

“รับมือ!!!” ซุนคองโกคำราม กระบองเหล็กกล้าในมือเขาถูกย้อมด้วยละอองแสงสีเหลืองเข้ม เด็กหนุ่มฟาดกระบองที่อัดแน่นด้วยพลังทำลายล้างนั้นไปเบื้องหน้า

เปรี้ยงงง! เกิดลำแสงขนาดใหญ่พุ่งออกจากกระบองเป็นทางยาว โยวโกะที่อยู่ในระยะประชิดไม่มีโอกาสแม้แต่จะขยับตัวหลบ เธอเด้งรูดค้นพลังที่หลงเหลือในตัวเพียงน้อยนิดออกมาโจมตีสวนกลับไป

“ระบำเพลิงจิ้งจอกเทวา!” เปลวเพลิงในรูปจิ้งจอกไฟทะยานออกมาจากคมดาบ จิ้งจอกเพลิงนั้นเข้าไปปะทะกับลำแสงสีเหลืองเข้มเบื้องหน้า

ตู้มม!!! แสงสว่างวาบขึ้น ณ ใจกลางลานประลอง ตามมาด้วยคลื่น
กระแทกที่ขยายตัวเป็นวงกว้าง

“อ้ากกก ตาตู!!!”

“ແບบตาฉิบเลย!!!”

“สุดท้ายแล้วการโจมตีของใครรุนแรงกว่ากันเนี่ย!”

ทุกๆ คนที่นั่งอยู่บนอัฒจันทร์ต่างหลับตาค้นแสงสว่างนั้น ยกเว้นแต่...

“ดีที่พวกเราเตรียมพร้อมสำหรับเหตุการณ์แบบนี้” เสียงของไอ้หนุ่ม
คนหนึ่งดังขึ้น บัดนี้ดวงตาสีแดงฉานอันคมเข้ม (และงดงาม?) ของเขานั้นถูก
ปกปิดด้วยแว่นตาดำสุดเท่ เขาหันไปหาเด็กหญิงผมดำผู้น่ารักน่าชังข้างตัว
เธอเองก็สวมแว่นตาดำอยู่เช่นกัน

ทั้งสองพยักหน้าให้กัน แล้วหันกลับไปมองที่ลานประลองต่อ

“ว้าว...ดูท่าเธอจะไม่ยอมแพ้ง่ายๆ นะเนี่ย ใจสู้จริงๆ สมแล้ว
ที่ได้เป็นประธานนักเรียน” ซุนคองโกผิวปาก เขาคงกระบองเหล็กตั้งท่าเตรียม
พร้อมอีกครั้ง

“หึ” ไวยโกะแค้นเสียง พยายามใช้สมาธิที่เหลือข่มความเจ็บปวด
เอาไว้ จากการประเมนสถานการณ์ เธอคิดว่าตอนนี้พลังของซุนคองโกเองก็
คงจะร่อยหรอเหมือนกัน ไม่อย่างนั้นคงใช้คาถาแย่งร่างนั้นมาเล่นงานเธอ
อีกครั้งแล้ว มิหนำซ้ำท่าล่ำแสงทำลายล้างเมื่อสักครู่นี้ก็ไม่ได้รุนแรงอย่างที่เธอ
คิดไว้เท่าไร ผลของการปะทะนั้นถือว่าเสมอกัน

‘ฝ่ายนั้นก็คงจะพยายามสร้างทำเป็นยังไหวอยู่สินะ แต่ว่าทางด้านของ
เรา...’ เด็กสาวคิด เธอจับดาบคาตานะด้วยมือทั้งสองที่สั่นเทา รู้สึกว่าดาบที่
เคยกวัดแกว่งและเบารวกับปยุ่นพอมาบัดนี้ช่างหนักเสียเหลือเกิน

ในช่วงที่พลังหมด เด็กสาวพยายามรับการโจมตีของซุนคองโกเพื่อถ่วง
เวลารอพลังฟื้น ซึ่งมันก็กลับมาแล้วหนึ่งส่วนจากสิบส่วน เธอสามารถใช้ได้อีก
แค่กระบวนท่าเดียวเท่านั้น

การโจมตีครั้งต่อไปจะเป็นตัวตัดสินผลแพ้ชนะในครั้งนี้นี้!!!

‘สมาธิ ไวยโกะ จงมีสมาธิ เราจะแพ้ไม่ได้เด็ดขาด ให้ตายยังไงเราก็ก้าว

‘ไม่ได้!!!’ เด็กสาวพูดกับตัวเองในใจ ไซ่แล้ว คีกรครั้งนี้เธอจะแพ้ไม่ได้เด็ดขาด มันถือเป็นการต่อสู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของเธอเลยก็ว่าได้

เพื่อที่เคลวินแมนกับสาวเมดคนนั้นจะได้ไม่ต้องกลับมาอีก เพื่อที่น้องชายของเธอ...

จะได้กลับมาเป็นคนปกติอีกครั้ง!!!

“โอ้ววว!!!” โยวโกะกรู๊ร้อง เธอวิ่งเข้าไปหาร่างของวานรขนทองตรงหน้าด้วยความเร็วสูงสุด

ผู้ตายยย!!!

ดาบคาตานะของโยวโกะห้อมล้อมด้วยเปลวเพลิงสีทองอร่าม เธอเดิมพันพลังที่เหลืออยู่เพียงส่วนเดียวไว้กับกระบวนท่านี้ ซึ่งเป็นท่าไม้ตายของเธอ

อัคคีทะลวงศึก!!!

เด็กสาวแทงดาบแล้วออกแรงบิดข้อมือ ทำให้ดาบคาตานะที่ห่อหุ้มด้วยเปลวเพลิงหมุนควงส่ว่านเป็นเกลียว

“เข้ามา!!!” ซุนคองโกคำราม เขาฟาดกระบองเหล็กใส่พื้นเวทีเบื้องหน้า ก่อเกิดเป็นคลื่นพลังขนาดใหญ่แล่นเข้าหาโยวโกะที่วิ่งตรงเข้ามา

ทันทีที่คลื่นพลังนั้นเข้าปะทะกับร่างของโยวโกะ มันก็ระเบิดขึ้นอย่างรุนแรง เศษฝุ่นละอองฟุ้งกระจายไปทั่วจนเป็นม่านควันบดบังทัศนวิสัย

“หึ...จบแล้วสินะ” ซุนคองโกคลี่ยิ้มเมื่อเห็นผลลัพธ์ตรงหน้า เมื่อสักครู่นี้การโจมตีของเขาโดนเธอเต็มๆ ปานนี้โยวโกะคง...

“หา?” ซุนคองโกอุทาน เมื่อได้เห็นร่างหนึ่งพุ่งออกมาจากม่านควันเบื้องหน้า

คิทชีเนะ โยวโกะ!!!

แววตาของเด็กสาวดูมุ่งมั่น ขณะที่ดาบเพลิงของเธอซึ่งหมุนควงส่ว่านพุ่งมาหาเขา

“ซี จะอัดไปแล้วนะเธอเนี่ย!” ซุนคองโกบ่นอย่างหัวเสีย ก่อนจะเปลี่ยนแขนขวาเป็นหินผาเพื่อตั้งรับการโจมตี พื๊วว! พุบบ! ดาบเพลิงที่พุ่งเข้ามาถูกมือขวาของเขาหยุดเอาไว้ได้ แต่ก่อนหินที่ปกคลุมทั้งแขนนั้นเริ่มเกิดรอยร้าว

เด็กหนุ่มรู้สึกว้าวุ่นว่าแขนขาของเขา กำลังจะแตกเป็นเสี่ยง

“เป็นกระบวนท่าที่รุนแรงจริงๆ แต่ว่าการต่อสู้ล่ะ...มันจบแล้ว!!!” ชุนคองโกพาดกระบองเหล็กที่อยู่ในมือซ้าย เป้าหมายคือเด็กสาวที่ยืนอยู่เบื้องหน้า แต่ในตอนนั้นเอง...

“จงหายไปซะ เคลวินแมน!!!” คำพูดที่ชุนคองโกไม่คาดฝันว่าจะได้ยินในชีวิตนี้ ทำเอาเขาติดสถานะ ‘สตัน’ ไปในทันที

โดนกล่าวหาว่าเป็นเคลวินแมน ชีวิตจะชวยอะไรขนาดนี้!!!

“หา!? เคลวินแมน!?? นี่อะไรละเมออะไรออกมาเนีย เธอเห็นว่ฉันคนนี้เป็นคนเดียวกับไอ้ถุงน่องโรคจิตในข่าวนั้นนะเหอ บ้ารึเปล่า! นี่เธอสู้จนเสียสติไปแล้วใช่ใหมห่า! ถึงได้มาเห็นภาพหลอนแบบนี้เนีย!!!” ชุนคองโกตะโกนในใจ และในขณะที่เขาจะกล่าวออกไปนั้น

“เคลวินแมน...เอ้ออออ!!!” ใบหน้าของวานรขนทองบิดเบี้ยวไปเพราะโดนกำปั้นที่ลูกใหม่ด้วยเปลวเพลิงสีทองซัดเต็มๆ ความรุนแรงของมันนั้นถึงขนาดทำให้ร่างของเขากระเด็นไปไกลรวกกับว่ที่ขาดสาย แล้วล้มกลิ้งไปตามพื้นเวทีหลายตลบ ก่อนจะดีลังกาทกเวทีไปในที่สุด

สู้มาแทบตายสุดท้ายก็แพ้เพราะคำพูดเพียงประโยคเดียว

จงหายไปซะ เคลวินแมน!!!

ภายในโคลอสเซียมถึงกับเงิบเมื่อได้เห็นภาพตรงหน้า

“อะไรนะ...ท่านโยวโกะชนะแล้วจ้ะน้เหอ”

“การโจมตีครั้งสุดท้ายนั้นมันอะไรกัน ทำไมรุ่นพี่ชุนถึงยอมให้เธอต่อได้ง่ายๆ แบบนั้นล่ะ”

“นี่ๆ ไม่รู้ว่ฉันหนูแ่ววรีเปล่า แต่ฉันได้ยินท่านโยวโกะเรียกพี่ชุนว่เคลวินแมน”

“ใช่ๆ ฉันก็ได้ยินแบบนั้นเหมือนกัน”

“หรือว่พี่ชุนก็คือเคลวินแมน!!”

“โอ้ววว เคลวินแมนที่ว่านั้นเขาเป็นไอดอลฉันเลยนะเนีย!!!”

เกิดเสียงฮือฮาดังระงมขึ้นมาทั่วทั้งโคลอสเซียม

กรรมการที่ยืนอยู่ข้างล่างเวทีได้แต่อึ้งทำตัวไม่ถูก คงเพราะเขาเองก็ได้ยินสิ่งที่โยวโกะพูดเหมือนกัน สายตาของเขาจับจ้องขุนคองโกที่ถูกกล่าวหาว่าเป็นเคลวินแมน และค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นยืน พอเห็นดั่งนั้นกรรมการจึงได้สติ...

“จบการแข่งขันรอบชิงชนะเลิศ ผู้ชนะได้แก่ คิทชีเนะ โยวโกะ แห่งบ้านวินเทอร์!” เมื่อกรรมการพูดจบ โยวโกะก็ทิ้งดาบเทพอินาริพร้อมกับลงไปนอนแผ่กับพื้นเวทีทันที

“สำเร็จแล้ว...” เด็กสาวกล่าวกับตัวเองเบาๆ มีเสียงเฮของเหล่าผู้ชมดังลั่น ตามมาด้วยเสียงโห่ร้องดีใจและเสียงปรบมือ ส่วนทางด้านของขุนคองโก

“เราแพ้อีกแล้ว...จันเหรอ” เขาได้แต่กล่าวกับตัวเองด้วยสีหน้าผิดหวัง ไฉ่แพ้นะไม่เท่าไรหรอก แต่ว่า...

“แถมยังโดนกล่าวหาว่าเป็นเคลวินแมนอีก” ขุนคองโกเหลือบมองยังบรรดาผู้ชมที่นั่งอยู่ เห็นว่าสายตาของทุกๆ คนที่มองมานั้นทำราวกับว่าเขาเป็นตัวประหลาด

“โคตรชวย...” เขาพึมพำกับตัวเอง รู้สึกเหมือนอยากจะทำอะไรบางอย่างไว้แต่ไม่รู้

ส่วนทางด้านตัวต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมดนั้น...

“โอ้วว...อานุภาพของเคลวินแมนช่างร้ายกาจยิ่งนัก นี่เจ้ไม่อยากจะเห็นหนูกลับไปเป็นเคลวินแมนถึงขนาดนี้เลยหรอเนี่ย” ผมพึมพำ ขณะยืนตบมือให้อาเจียอย่างชื่นชม ก่อนจะหันไปมองพี่ซุนที่ค่อยๆ เดินโซซัดโซเซออกจากสนามไป

ให้ตายสิเคลวิน รู้สึกสงสารพี่เขาฉิบเลย...

‘ชีวิตมันก็บัดซบอย่างี้แหละครับพี่ อย่าเครียดไปเลย’ ผมให้กำลังใจพี่เขาในใจ หวังว่าวันพรุ่งนี้คงจะไม่ได้ยินข่าวว่าพี่เขากระโดดตึกฆ่าตัวตายหรอกนะ ไม่งั้นผมคงรู้สึกผิดไปชั่วชีวิตแน่ๆ

“โยวโกะสุดยอด!” ลิเวียที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ผมโห่ร้องด้วยความดีใจ ผมหันกลับไปมองยังอาเจียที่ค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้น

โอเคเจ้ เจ้ชนะแล้ว หนูจะไม่แต่งตัวเป็นเคลวินแมนตามที่บอกเอาไว้ก็ได้ แต่ว่า...

ผมค่อยๆ คลี่ยิ้ม

ต่อไปหนูจะแต่งตัวเป็นเคลวีแมนแทน!!!

เป็นการผสมผสานระหว่างเคลวินแมนกับเคลวี การแต่งตัวนั้นก็ไมยากเลย ยังคงใช้ถุงน่องคลุมหัวตามคอนเซปต์เดิม แต่เรื่องชุดนั้นจะเปลี่ยนไปสวมชุดเมดแทน อ้อ...แล้วก็ไม่ใช่ผมปลอมด้วย ง่ายๆ ก็คือ ชายแท้สวมถุงน่องในชุดเมด นั่นแหละ!!!

“...”

แค่คิดก็อุบาทว์แล้วตุ้ย้า มีหวังเจ้ตุ้ได้กลายเป็นบ้าแน่นอน!

ไม่ต้องห่วงเจ้ เจ้ยังมีหนอยู่ทั้งคน พวกเราสองพี่น้องจะจับมือแล้วเดินไปพบจิตแพทย์ด้วยกัน

“หึๆ” ผมหัวเราะเบาๆ ผมยังเหลือสิ่งกระตุ้นไว้ให้เจ้อีกครึ่ง ครั้งหน้าเชื่อว่า เจ้แกคงจะบรรลुถึงขั้นไร้ระดับแล้วแน่ๆ

ผลอๆ เมื่อถึงตอนนั้นเจ้อาจจะเก่งกว่าผมก็เป็นได้!!!

“เดี๋ยวก่อนพี่จ๋าผมจะลี้เวีย ขอลงไปทำธุระแป๊บหนึ่ง” ผมบอกลี้เวีย ก่อนจะเดินลงมาจากอัฒจันทร์

ผมเดินเข้าไปยังที่พักนักกีฬาต้านใน แวะซื้อเครื่องดื่มเกลือแร่เย็นๆ ดัดมือไปด้วย

“โอ๊ะ! อยู่นี่เอง” ผมอุทาน ขณะที่ผมเดินผ่านห้องโถงอันเงียบเชียบไร้ผู้คน เดินตรงเข้าไปหาชายผู้หนึ่ง ซึ่งจะหยอดเหรียญซื้อเครื่องดื่มจากตู้ขายอัตโนมัติอยู่พอดี

“อ้าว? มาทำอะไรที่นี่เนี่ย” เขาชะงัก ในจังหวะที่ผมยื่นเครื่องดื่มเกลือแร่ให้เขา

“แวะมาคุยด้วยนิดหน่อยนะครับ...พี่ซุน”

แมนแล้ว เขาก็คือ ซุนคองโก ที่โดนกล่าวหาว่าเป็นเคลวินแมนนั่นเอง ผมรู้ผมควรจะบอกความจริงกับเขาไปเพื่อที่เขาจะได้สบายใจ แต่ว่า...

“พี่ซุนครับ!! ผมเองต่างหากที่เป็นเคลวินแมนตัวจริง!”

อืมมม...คิดๆ ดูแล้วอย่าดีกว่าแฮะ เหมือนกับจะประกาศว่าตัวเองเป็น
ไอ้โรคจิตอย่างไรอย่างนั้นแหละ

“ขอบใจนะ” พี่ซุนยิ้มให้ เขารับเครื่องดื่มแล้วยกขึ้นมาดื่มทันที ก่อน
จะพ่นลมหายใจ สีนํ้าดูสดชื่นขึ้นเยอะ “ฮ้า~ ไม่ไหวๆ แพ้โยโยะอีกแล้วแฮะ
ยอมรับว่าแปลกใจหน่อยๆ เหมือนกันกับแรงฮึดเฮือกสุดท้ายของเธอ”

“เหมือนกันเลยครับ ผมเองก็แปลกใจเหมือนกัน นึกไม่ถึงว่าพี่ซุนจะ
แพ้นะเนี่ย”

“หืม? พูดถึงหมายความว่า น้องคิดว่าพี่จะเป็นฝ่ายชนะนั่นหรือ” พี่ซุน
หันมามองหน้าผม

“ก็คงนั้นแหละครับ...” พอผมพูดจบ ความเงิบที่ไม่อาจบรรยายได้ก็
เข้ามาปกคลุมพวกเรา

“...”

“...”

พวกเราทั้งสองต่างจ้องตากันราวกับพยายามจะอ่านความคิดของ
อีกฝ่าย ในที่สุดพี่ซุนก็พูดด้วยน้ำเสียงต่ำลง

“หืมมม...รู้แล้วงั้นหรือ”

ผมไม่ตอบ เพียงแค่มองให้เขาเท่านั้น

“ตั้งแต่เมื่อไหร่หว่า พี่เองก็คิดว่าตัวเองเนียนแล้วนะเนี่ย” ทันทันทีที่พูดจบ
ร่างของพี่ซุนก็กลายเป็นละอองแสงหายไป เหลือเพียงเส้นขนสีทองที่ค่อยๆ
ร่วงสู่พื้น

“เมื่อประมาณห้าปีที่ที่แล้ว ที่ดาดฟ้า...” ผมพูดพร้อมกับหันหลังไป
มอง สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาผมคือ พี่ซุนในชุดเกราะนักรบโบราณ แค่เห็น
แวบแรกผมก็จำมันได้เลย ชุดเกราะอันเป็นเอกลักษณ์นั้น...เป็นชุดในตำนาน
ของซุนหงอคง ซึ่งปรากฏในภาพวาดจากปกรณัมของเหล่าทวยเทพแห่ง
ดินแดนตะวันออก

ที่สำคัญ ในมือขวาของพี่ซุนมีกระบองทองคำ...อาวุธระดับเทพเจ้า ซึ่ง
เป็นอาวุธคู่กายของซุนหงอคง

“...”

เอ่อ...ขุนหอกคงจะครับ ไม่ใช่ขุนโจกน
 ผมกลัวพวกคุณจะทำสลับกันนะ
 ระดับพลังอันมหาศาลส่วนใหญ่ที่อยู่รอบตัวพี่เขานั้นก็มาจากกระบอง
 นั้นนั่นละ

“ว่า พลาดแล้วๆ ก็นี้อยู่หรือคณะว่าสักวันความจะแตก แต่ไม่คิดว่า
 จะเร็วขนาดนี้...นี่เพิ่งจะผ่านมาได้แค่เดือนกว่าๆ เองนะเนี่ย” พี่ขุนบน เขาสลาย
 กระบองทองคำในมือ รวมถึงชุดเกราะเป็นละอองแสง เผยชุดตัวเดียวกับที่เห็น
 เขาสวมตอนแข่งเมื่อสักครู่

จากที่พูดเมื่อกี้ แปลว่า พี่เขาเพิ่งจะได้ครอบครองกระบองทองคำนี้เมื่อ
 เดือนก่อนอย่างนั้นสินะ แฮ่มๆ พี่ครับ นี่พี่คิดจะยกระดับของตัวเองจากบท
 ตัวประกอบมาเป็นตัวหลักอย่างนั้นหรือครับเนี่ย

“ตอนแรกผมก็คิดว่า อีกแป๊บพี่จะเอาตัวจริงลงมาสู้เนี่ย ไม่คิดว่าจะ
 ใช้ร่างแยกสู้จนจบ” ผมพูด

แถมยังเป็นร่างแยกที่ใช้ร่างแยกได้อีกที โฮ่...เจ๋งดีแฮะ!

“ทำไมพี่ถึงไม่เอาร่างจริงมาสู้ล่ะครับ” ผมถาม

“หืม ก็แค่จะทดสอบอะไรนิดหน่อยนะ”

“ผมนึกว่าพี่อยากจะชนะการแข่งขันในครั้งนี้ซะอีก เห็นตอนเทอมหนึ่งพี่
 เคยบอกนี่ว่า พี่อยากจะแข่งกับพี่สาวผมอีกครั้ง”

“ตอนนั้นก็ส่วนตอนนั้นซี...พี่ว่าน้องเองก็คงจะเหมือนกันไม่ใช่หรือ ที่
 ไม่ได้สนใจแค่เรื่องของผลแพ้ชนะ ให้ตายนะ...ตอนนั้นน้องคงอยากทดสอบ
 อะไรบางอย่างเหมือนกัน” พี่ขุนพูด เขาหรี่ตาลงเล็กน้อย ขณะประสานสายตา
 กับผม

ที่เขาพูดคงจะหมายถึงงานแข่งขันของพวกปีหนึ่งเมื่อสามอาทิตย์ก่อน
 นั้นใช่ไหม

“เห...ร้ายกาจไม่เบาเลยนะครับพี่ขุน” ผมค่อยๆ ยกยิ้มมุมปากเล็กน้อย

“หิ เปล่าหรอก คนที่ร้ายกาจนั้นคือน้องมากกว่า อยากรู้จริงๆ ว่าช่วง
 ปิดเทอมที่ผ่านมาน้องไปทำอะไรมากันแน่นะ”

“ก็แค่มิ่เรื่อง ‘ดราม่า’ เกิดขึ้นนิดหน่อยเท่านั้นแหละครับ ไม่ได้มีอะไร

มากหรอก” ผมยกไหล่

อ้อใช่ๆ จะว่าไปช่วงปิดเทอมผมก็ช่วยโลกเอาไว้จากการดับสูญด้วยน้ำ
“จั้นเหรอ” พี่เขาตอบ ก่อนจะบอกผมว่า “เอาละ พี่คงต้องขอตัวก่อน
ละนะ อีกเดี๋ยวคงถึงพิธีประกาศรายชื่อผู้ที่ได้รับรางวัลอย่างเป็นทางการแล้ว
ได้ข่าววันนี้มีแต่แขกผู้หลักผู้ใหญ่มาด้วย โอกาสหน้าว่างๆ ก็มาฝึกซ้อมกับพี่
บ้างนะ...หมายถึงฝึกซ้อมจริงๆ นะ ไม่ใช่เล่นๆ แบบเมื่อคราวนั้น”

“หิ ผมจะเอาจริงก็ต่อเมื่อพี่เอาจริงเหมือนกันนั่นแหละครับ” ผมชี้ไม้
บอกพี่เขาไป ซึ่งพอพี่ซุนได้ยินดังนั้นก็พูดว่า

“อ้าววว แบบนี้ก็แย่นะสิ เพราะพี่เองจะเอาจริงก็ต่อเมื่อน้องเอาจริง
เหมือนกัน”

เมื่อคนชี้ไม้สองคนโคจรมาเจอกัน...

“ไปละน้อง ขอบใจสำหรับน้ำนะ” พี่ซุนยกมือให้ผม ดื่มน้ำเกลือแร่ที่
เหลือครึ่งขวด พร้อมกับหันหลังเดินจากไป และในตอนนั้นเอง...

“เดี๋ยวก่อนครับพี่ซุน” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียงเยือกเย็น ส่งผลให้พี่เขา
ชะงัก แล้วหันหน้ากลับมามองผม

พวกเราทั้งสองต่างจ้องตากันอีกครั้ง วินาทีต่อมาผมก็พูดว่า

“พี่เป็นเคลวินแมนเหรอครับ”

อ้อ! พี่ซุนลั่นเครื่องดื่มเกลือแร่พร้อมกับลงไปซัดดินซังกอกับพื้นใน
ท่าปลิงดิน แถมยังทำตาเหลือกใส่อีกด้วย

สงสัยน้ำจะติดคอซัวร์

“อ้อก แยก...แยก...” พี่ซุนค่อยๆ พยุงตัวลุกขึ้นมา เขาหลบหายใจถึบ
ใบหน้าที่เมื่อก็เปลี่ยนเป็นสีเขียวคล้ำกลับมา มีสีเลือดฝาดเหมือนเดิม

“จะ...จะ...จะบ้าอะ! แม่น้องเองก็คิดว่าพี่เป็นไอ้ฮีโร่โรจิตนั่น
เหมือนกันเหรอ ไม่ใช่โรย พี่ไม่ได้เป็น!”

พี่เขาว่าผมโรจิตด้วยละ หมั่นใส่พี่แกขึ้นมาอย่างไงก็ไม่รู้สิ แบบนี้ต้อง
แก๊งชะหน่อย...

“ไม่มีคนโรจิตที่ไหนเขายอมรับว่าตัวเองนั้นโรจิตเหรอครับ เอาเถอะ
ครับพี่ ถ้าเกิดมันเป็นสิ่งที่พี่ชอบ มันเป็นตัวตนของพี่ ผมก็ไม่รังเกียจอะไรเหรอ

อีกอย่างป่านนี้คนทั้งโรงเรียนเขาคงจะรู้กันหมดแล้วละ ไม่สิ...เปลวๆ อาจจะ
ทั้งโลกปีศาจแล้วก็ได้ เดียวนี้ข่าวมันยิ่งกระจายเร็วด้วย” ผมกล่าวด้วยน้ำเสียง
หล่อเหลาแล้วเดินไปตบป่าให้กำลังใจพี่เขา

จงช่วยไปซะ พี่ขุนจอมขี้โม้!!!

“มายยย ทั้งหมดมันเป็นเพราะโยวโกะคนเดียว!!!” พี่ขุนไวววายก่อน
จะวิ่งหนีไป รู้สึกเหมือนเมื่อที่ผมจะเห็นหยดน้ำใส่ออกมาจากหางตาของพี่เขา
ด้วย

เห็นแบบนั้นแล้วผมอยากจะบอกพี่เขาไปว่า

‘เปล่าครับพี่ ทั้งหมดมันเป็นเพราะผมนี่แหละ’

แต่ก็...นะ

“...” ผมจ้องแผ่นหลังของพี่เขาที่ค่อยๆ ไกลออกไป พลังคิดว่าถือเป็น
โทษฐานที่พี่บังอาจมาทำให้อาเจียรของผมบาดเจ็บก็แล้วกัน

เคลวิน...รู้สึกเดี๋ยวนี้ตุ้มโคตรชั่วเลย ะฮ่าๆ!

“อ้าว? มีเทียร์ ทรีนิตี้?” ผมกล่าวด้วยความแปลกใจ หลังจากเห็น
เทียร์กับทรีนิตี้จะเดินขึ้นอัฒจันทร์โซนเดียวกับที่ผมนั่งอยู่

“ชื่อของกินมาเยอะแยะเลย แล้วนี่กำลังจะไปไหนกันนะ พวกเธอนั่ง
ฝั่งเดียวกันกับฉันด้วยหรอ” ผมเดินเข้าไปหาทั้งคู่

“ไม่หรอกครับ เมื่อที่ผมกับคุณทรีนิตี้นั่งอีกฝั่งหนึ่ง ใจจริงก็อยากจะไป
นั่งฝั่งเดียวกับคุณวายุ แต่ติดตรงที่การแข่งขันกำลังดุเดือดนะครับ กลัวจะ
เป็นการเสียมารยาท” เทียร์บอกผม น้ำเสียงของเธอยังคงดูหล่อเหลาเช่นเคย
รอยยิ้มบนหน้าเองก็เหมือนกัน...

รู้สึกเจ็บใจนิดๆ และที่เธอเป็นผู้หญิงแต่ดันหล่อกว่าผมซะงั้น

ผมหันไปมองทรีนิตี้ที่ยืนอยู่ข้างๆ เทียร์ เธอเองก็มองหน้าผมอยู่ ทว่า
ก่อนผมจะทันได้พูดอะไรออกไปนั้น...

“ช่วงพักเบรก ฉันใช้เลือดของฉันรักษาบาดแผลของคุณโยวโกะให้
แล้วละ นายวางใจได้” เธอกล่าวด้วยสีหน้าอันเฉยชาเหมือนเคย

เฮ้อออ...รู้สึกแย่ซะมดเลยที่ต้องคอยรบกวนเธอตลอดเวลาแบบนี้

“อะไร ทำหน้าจ้อยแบบนี้หมายความว่ายังงี้” เธอถามผม ผมคลี่ยิ้ม
บาง ก่อนจะบอกเธอว่า

“ก็มันรู้สึกแย่นี่นาที่ต้องคอยรบกวนเธอตลอดเวลา” ผมยิ้มแห้ง
ทรีนี่ดีแค้นเสียงพูดอย่างไม่ใส่ใจ “หิ...คิดมากไปได้” จากนั้นเดินนำ
หน้าพวกเราไปยังที่นั่ง ทว่าในตอนนั้นเอง...

“ถ้าอยากตอบแทนนัก นายก็มาเป็นลูกเขยบ้านฉันสิ” ทันทิที่เธอพูด
จบ เทียร์ที่เดินตามมาอยู่ข้างก็ร้อง ‘หา’ ทันที

“หา!? ละ...ละ...ลูกเขย! นะ นี่คุณทรีนี่ดีพูดอะไรครับเนี่ย เดี่ยวก่อนสิ
เดี๋ยวนี้คุณจะถูกเร็วเกินไปรีบไปล่าครับ มันลัดชั้นตอนไปเยอะเลยนะครับเนี่ย!”
จู่ๆ เทียร์ก็พูดอะไรไม่รู้ มันเร็วเสียจนผมฟังไม่ทัน

ทรีนี่ดีจ้องหน้าผมราวกับรอคำตอบอยู่

“ได้สิ...” ผมตอบ เทียร์ที่กำลังโวยวายอยู่นั้นถึงกับชะงัก เทียร์ค่อยๆ
หันหน้ามามองผม เธออ้าปากค้าง ดวงตาเบิกกว้าง ซ้ำคิ้วยังกระตุกขึ้นลง
หลายครั้ง ท่าทางของเธอดูจะตกใจมากกับคำตอบของผม ส่วนทางด้านของ
ทรีนี่ดีนั้น...

“...เมื่อไหร่ นายพูดว่าอะไรนะ” เธอถามผมย่ำ สีหน้าของเธอแม้จะยังคง
ดูเย็นชา แต่ผมก็รู้ว่าเธอเองก็กำลังตกตะลึงอยู่

“ฉันบอกว่า ได้สิ” ผมย่ำ ทรีนี่ดีอ้าปากกว้างเหมือนจะพูดบางอย่าง
แต่จนแล้วจนรอดเธอก็ไม่พูดคล้ายกับว่าเสียงของเธอมิอาจออกมาจากลำคอ
ได้

นี่เธอตื่นตันกับคำตอบของผมขนาดนี้เลยหรอ อะไรกันทรีนี่ดี เธอก็
น่าจะรู้ว่าฉันเองก็รู้สึกแบบเดียวกัน

ฉันอยากจะทำแบบนี้กับเธอ

ฉันอยากจะ...

ทำไข่ลูกเขยไปฝากที่บ้านเธอด้วยกันกับเธอ (จนแล้วจนรอดก็ยังไม่ได้
ทำไปฝากสักที)

“แค่นี้ลูกเขย...แอฟฟ!!!”

ผมยังพูดไม่ทันจบเลย! ทรีนี่ดีก็ปล่อยหมัดขวาใส่คางของผมเต็มๆ จน

ร่างผมหมุนควงส่วอย่างดงาม ก่อนจะกระเด็นตกบันไดไปหลายสิบชั้น
อย่างดงาม

นี่ผมทำอะไรผิดอีกล่ะเนี่ย...ทีหลังไม่ตอบแล้วดีกว่า ถ้ารู้ว่าจะโดนตอย
แบบนี้เนี่ย

เจ็บอะ...

หลังจากผมฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง ผมก็พาร่างอันบอบช้ำกลับมายัง
ที่นั่งของตัวเอง เห็นว่าเทียนนั่งอยู่ทางซ้ายมือของลิเวีย และช้อนน้ำโคล่าแก้ว
ใหญ่มาให้ลิเวียด้วย ดูจากรอยยิ้มบนหน้าแล้ว ท่าทางจะถูกใจลิเวียพอสมควร ส่วน
ขวามือของลิเวียเป็นเก้าอี้ว่าง ซึ่งเป็นที่นั่งเดิมของผม เก้าอี้ถัดมาอีกตัวมี
ทรินดี้ที่นั่งอยู่ ใบหน้าของเธอยังนั่งสงบเฉกเช่นทุกครั้ง แต่ผมรู้สึกได้ว่าตอนนี้
มันมีอะไรมากกว่านั้น...

เหมือนกับว่าเธอโกรธอยู่ แถมยังโกรธมากๆ เลยด้วย

ดูควรจะทำยังไงดีเคลวิน!? ไปนั่งตอนนี้ดูจะโดนตอยอีกครั้งไหม!

สุดท้ายแล้วผมก็มานั่งลงข้างๆ ทรินดี้ และลิเวียที่กินขนมอยู่อย่าง
หรรษา พยายามทำตัวลึบที่สุด รวากับว่าตัวเองพร้อมจะจางหายไปได้อยู่
ทุกเมื่อ!

ทรินดี้ไม่พูดอะไร เธอยังคงจ้องเวทีประลองเบื้องล่าง ซึ่งบัดนี้ผู้ที่ได้รับ
รางวัลทั้งสามอันดับยืนคุยกับแขกผู้มีเกียรติอยู่ คนที่ได้ที่นั่งก็คืออาเจ้ หน้าตา
ของเธอดูเปล่งประกายสดใส คงเป็นเพราะเธอคิดว่าเธอจะไม่ได้เห็นผมใน
สภาพของเคลวินแมนอีกแล้ว ส่วนที่สองก็คือฟีนุซ หน้าตาที่แสบขีตเซียวลง
มาก เหมือนกับอาเจ้เมื่อช่วงแรกเป๊ะเลย

ก๊นะ ผมว่าพวกคุณเองก็คงจะเข้าใจความรู้สึกของฟีนุซเขาอยู่ใช่ไหม
ครับ ที่โดนคนทั่วโรงเรียนเข้าใจผิดว่า เป็นเคลวินแมนแบบนั้นนะ...

เป็นใครก็คงอยากจะบ้าทั้งนั้นแหละ

ส่วนที่สามเป็นรุ่นพี่ปีสองจากบ้านซาโดว์ รู้สึกจะชื่อ เซบาสเตียน มั่ง
ถ้าจำไม่ผิด

นอกเหนือจากบรรดาผู้ที่ได้รับรางวัลก็มี ท่านลุงกราฟ ท่านปารีเวอร์น่า

(ถ้าเกิดผมเรียกเธอว่าป้านี้เธอจะโกรธผมไหมนะ) ท่านลุงรากูเอล และพวกศิษย์เก่า รู้สึกละจะมีพวกที่ทำงานกับสภาปิศาจอยู่สามคน โอ้! มีท่านลอร์ดคริสโตเฟอร์ด้วย ผู้ที่เป็นเทพนักรบคนสนิทของลุงรากู ส่วนคนสุดท้ายนั้น... เออ? ทำไมผมถึงได้คุ้นหน้าเขาขนาดนี้กันนะ

ผมจ้องชายหนุ่มผมสีน้ำตาลแดง ผู้มีใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตร... ขณะที่ผมพิจารณาใบหน้าของเขาอยู่นั้น ก็อุทานพร้อมกับยืนขึ้น

“อย่าบอกนะว่า!!!”

ผมนี่ยืนขึ้นอีกแล้ว!!!

ฉิบหายแล้วเคลวิน นั่นมันท่านไอ้ออน เดียร์ บาฮามูท หนึ่งในแม่ทัพคนสนิทของท่านลูซิเฟอร์นี่หว่า และเป็นทายาทแห่งจอมปิศาจบาฮามูทในอดีตกาล และที่สำคัญกว่านั้นเขาจะเป็น...

ไอ้ดอลของผม!!!

“ปากกาๆ ปากกาอยู่ไหน! กระดาดด้วยๆ ทรีนี่ดีเธอมีปากกาใหม่!” ผมหันไปถามองค์หญิงข้างๆ ด้วยน้ำเสียงตื่นเต็น เมื่อทรีนี่ดีที่เมื่อกี้ทำหน้าที่เคียดเห็นท่าทางของผมก็ได้แต่ยื่นปากกาให้

“เป็นอะไร” เธอถาม ตอนนี้อะไรเธอเลิกทำหน้าที่เคียดแล้ว และเปลี่ยนมาทำหน้าที่นางแทน

“หา!? นี่เธอไม่รู้จักท่านไอ้ออนจันหรือ” ผมถาม ขณะยื่นหน้าเข้าไปหาเธอใกล้ๆ

“ระ...รู้จักซี่ กะ...ก็เป็นแม่ทัพของท่านลูซิเฟอร์นี่นา” ทรีนี่ดีตอบตะกุกตะกัก ค่อยๆ เอาหน้าของเธอถอยห่างจากผม

เอ่อ...ไม่ต้องรังเกียจจนถึงขนาดนั้นก็ได้นะทรีนี่ดี

“นั่นแหละ ที่สำคัญเขาเคยแสดงซีรีส์ เดวิลเรนเจอร์ ด้วย แสดงเป็นเรนเจอร์สีแดง สมัยก่อนฉันชื่นชอบเขาามากเลยละ!” ผมพูด รู้สึกว่าดวงตาต้องกำลังเปล่งประกายอย่างไม่อาจข่มความตื่นเต็นนี้เอาไว้ได้

ท่านผู้ชายหลายคนครับ ผมเชื่อว่าในสมัยก่อนตอนพวกท่านยังเป็นเด็กอยู่ พวกท่านทั้งหลายต้องเคยดูไอ้พวกเรื่องขบวนการห้าสีนี่อยู่แล้วใช่ไหมที่สำคัญ ไอ้ตัวที่พวกท่านทั้งหลายอยากเป็นนั่นก็คือไอ้ตัวสีแดงใช่ไหม!! อย่า

คิดว่าผมไม่รู้ล่ะ!!!

ผมเองก็ชอบเหมือนกันไอ้ตัวสีแดงนะ ผมเองก็อยากเป็น!

นี่คือหนึ่งในเหตุผลว่าทำไมผมถึงกล้าเป็นเคลวินแมน!

นั่นก็เพราะตอนผมเป็นเด็กผมเคยฝันฝันที่จะเป็นฮีโร่แบบนี้ยังล่ะ!

“ไม่ไหวแล้วๆ ลงไปขอลายเซ็นท่านไอ้ออนตอนนี้เลยได้ไหมเนี่ย พวกท่านราฟาเอลคงจะไม่ว่าอะไรใช่ไหม” ผมตั้งท่าจะเดินออกไปจากบริเวณนี้ ทั้งเทียร์และกิลิเวียที่นั่งอยู่ข้างๆ ต่างหันมามองผมด้วยความงุนงง

“อ้ากก! มีจับมือด้วย อาเจ้ได้จับมือกับท่านไอ้ออนด้วย รอก่อนนะเจ้ เดี่ยวหนูจะลงไปขอจับมือกับท่านไอ้ออนด้วย เดี่ยวหนูจะ...” น้ำเสียงของผมค่อยๆ เงียบหายไปเมื่อผมได้เห็นภาพต่อมา

ก่อนหน้านั้น

“ชื่อ คิทชีเนะ โยวโกะ สินะครับ” ไอ้ออน เดียร์ บาฮามูท คุยกับโยวโกะด้วยน้ำเสียงหล่อเหลา โยวโกะจึงตอบเขาอย่างสุภาพ

“คะ ไซแล้วคะ”

‘คนคนนี่คือ ไอ้ออน เดียร์ บาฮามูท ที่แสดงเป็นเดวิดเรนเจอร์สีแดง ที่หนูวาชอบนี่นา ถ้าขอลายเซ็นตอนนี้ไปให้หนูวาชจะเป็นอะไรไหมนะ’ โยวโกะคิด ขณะประสานสายตากับ ไอ้ออน ผู้รั้งตำแหน่งแม่ทัพแห่งโลกปีศาจ ไอ้ออนเผยยิ้มหล่อเหลา ค่อยๆ ยื่นมือมาจับมือของเธอไว้

“อ๊ะ!” โยวโกะอุทาน เธอไม่คิดว่าจู่ๆ เขาที่แสนจะโด่งดังคนนั้นจะมาจับมือเธออย่างนี้

‘สงสัยคงต้องการจะจับมือกับเราตามมารยาทละมัง’ เด็กสาวคิด

“ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ โยวโกะจัง” พูดจบ ไอ้ออนก็ก้มหน้าลงจูมพิตที่หลังมือโยวโกะทันที เด็กสาวถึงกับไปไม่เป็น ใบหน้าของเธอเปลี่ยนเป็นสีแดงจัดจ้าน

‘เมื่อไหร่มัน...อะไรกันนะ...’

ขณะที่เธอตกใจอยู่นั้น เสียงกรีดร้องอันบ้าคลั่งของเหล่านักเรียนหญิงก็ดังกึกก้องในโคลอสเซียม

“กรี๊ดดด ท่านไอ้อ๋อนเท่มากเลยค่า~”

“อ้ายยย ท่านไอ้อ๋อนจูบมือคุณโยวโกะด้วยอะ อิจจา!!!”

“ท่านไอ้อ๋อนจูบฉันที!!!”

ส่วนทางด้านของอวาลอน...

กรอบ! ปากกาที่องค์หญิงทรินิตี้ยื่นให้เขาเมื่อสักครู่นี้แหลกเป็นผุยผง เด็กหนุ่มจ้องไอ้อ๋อนเซมิ่ง

“วา นายเป็นอะไรี่เปล่...” องค์หญิงทรินิตี้ตัดสินใจกลืนคำพูดตัวเอง เมื่อได้เห็นแววตาของเขา

มันดูว่างเปล่ายิ่งกว่าหลุมดำอันมืดมิด แถมโบหน้าันยังดูไร้อารมณ์ใดๆ อีกด้วย แม้แต่เธอที่ทำตัวเย็นชามาตลอดเห็นแล้วยังเสียวสันหลัง ไม่สิ... ไม่ใช่แค่เธอ องค์หญิงเทียร์หรือแม้แต่ลิเวียเองยังต้องกลืนน้ำลายเอือก! กับท่าทางที่เปลี่ยนไปของอวาลอน

พวกเธอไม่เคยเห็นเขาเป็นเช่นนี้มาก่อน...

“บั๊กไอ้อ๋อน...” เด็กหนุ่มกล่าวด้วยน้ำเสียงเย็นยะเยือกเฉกเช่นเดียวกับสีหน้า ซึ่งเป็นสีหน้าแบบเดียวกับตอนที่เขาได้ฆ่าล้างเผ่าพันธุ์การ์กอyleนั้บพัน “เมื่อกี้เ็งทำอะไรพี่สาวตุวะ”

น้ำเสียงของเขาทำเอาเหล่านักเรียนที่นั่งอยู่ในบริเวณนี้ถึงกับขนลุกชู่ก่อนจะพูดว่า

“ซ่าแม่ง”

3

พุทไธสงแกร่งที่สุด

“อะ...ว้าจิง?”

“คุณว้า...ครับ?”

ลิเวียและเทียร์ที่นั่งอยู่ข้างๆ อวาลอนกล่าวเสียงสั้นๆ พวกเธอทั้งสองมองใบหน้าอันเฉยชาของเด็กหนุ่มผมทองที่ยืนนิ่ง นัยน์ตาสีแดงฉานของเขาไร้อารมณ์และจับจ้องคนที่เขาเรียกว่า ‘บั๊ก ไอ้อ่อน’ ไม่วางตา

สามารถเปลี่ยนจาก ‘ท่าน’ ไอ้อ่อนให้กลายเป็น ‘บั๊ก’ ไอ้อ่อนได้ภายในเวลาไม่ถึงหนึ่งนาที

อำนาจแห่งซิสคอนนั้นช่างน่ากลัวจริงๆ!

นักเรียนคนอื่นๆ พวกเขายืนอยู่ห่างกันที่เมื่อสัมผัสได้ถึงบรรยากาศน่าอึดอัดซึ่งแผ่รอบตัวอวาลอน

เอื๊อก! สาวๆ ทั้งสามพากันกลืนน้ำลาย

‘นั่นว่าเขาเป็นอะไรไปนะ เมื่อไหร่ที่ยิ้มแย้มอยู่เลย แล้วไหนจุงๆ ถึงได้เปลี่ยนไปทำหน้าที่บั้งตึงแบบนั้นล่ะ...ประจำเดือนมาจั้นเหวอ ถึงได้อารมณ์แปรปรวนแบบนี้ มิน่าช่วงนี้ว่าเขาถึงดูสวยขึ้นผิดหูผิดตา’ องค์หญิงแห่งแดน

สวรค์คิด

“...”

‘นี่เราคิดได้ไงเนี่ย...’ เทียร์ในคราบเทพบุตรสุดหล่อคิดต่อ ก่อนเธอจะทันได้เอ่ยอะไร เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น

โทรศัพท์มือถือของอวาลอน

เด็กหนุ่มผมทองค่อยๆ ล้วงหยิบโทรศัพท์มือถือที่นั่นช้าๆ ท่ามกลางสายตาของเหล่านักเรียนนับสิบๆ คน

และทันทีที่เขาคว้าสาย...

“ลูกว้า...” เป็นเสียงของมิกาเอล หรือก็คืออาร์คแองเจิลไม่เคลิ ผู้เป็นพ่อของเขานั่นเอง... ไม่เคลิกำลังชมพิธีมอบรางวัลนี้ผ่านทางเคเบิลทีวีของโลกปีศาจอยู่เช่นกัน

เทพทูตสูงสุดแห่งสรวงสวรรค์ เทพทูตที่ไม่ว่าใครก็ต่างเคารพยำเกรง ผู้เปี่ยมด้วยความรักและโอบอ้อมอารี และให้ภัยเสมอไม่ว่าผู้คนที่ทำผิดมามากแค่ไหน แต่ว่าบัดนี้เทพทูตองค์นั้น...

“สว้า! ไข่กริวกันนั้นแทนพ่อด้วย”

เอ่อ... ท่านคือมิกาเอลนะครับ

“ไม่ต้องบอกหนูก็ทำอยู่แล้ว” เด็กหนุ่มตอบเรียบๆ ถึงแม้จะไม่ได้รับคำสั่งจากบอสใหญ่ (พ่อเขา) เขาเองก็มีความคิดที่จะทำอย่างนั้นอยู่แล้ว

เด็กหนุ่มกวาดสายพร้อมกับสลายร่างตนเองเป็นละอองไฟหายวับไปต่อหน้าต่อตาทุกๆ คน และวินาทีถัดมา...

ฟุ่มๆๆ ละอองไฟสีทองอร่ามได้หลอมรวมกันเป็นร่างของเด็กหนุ่มผมทองอีกครั้งกลางลานประลอง ปลายเท้าของอวาลอนค่อยๆ ร่อนลงแตะกับพื้นเวทีอย่างนิ่มนวล เขายืนประจันหน้ากับ ไอ้ออน เดียร์ บาฮามูท ผู้เป็นตำนาน

ไอ้ออน ผู้ที่ (เคย) เป็นไอ้ดอลของเขา

ทั้งองค์ราฟาเอลและบรรดาแขกคนอื่นๆ ต่างฉงนกับการปรากฏตัวขึ้นอย่างกะทันหันของอวาลอน นัยน์ตาของอัครเทพทูตแห่งสรวงสวรรค์ค่อยๆ หลั่งเมื่อสัมผัสได้ถึงบรรยากาศไม่ชอบมาพากลที่อยู่รอบตัวเด็กหนุ่ม

‘เจ้าหนูเป็นอะไรไป หรือว่าจะคลั่งเหมือนเมื่อตอนนั้น...’ ราฟาเอลคิด

เขาหันไปสบตากับรากูเอลและริเวอร์น่า ซึ่งทั้งคู่ต่างก็พยักหน้าให้กัน

“หนูวา ทำไมไม่ถึงลงมาแบบนี้ล่ะ ก็รู้นี่ว่ามัน..” โยวโกะถาม

“โอ้! นี่คงเป็นน้องชายของโยวโกะจังสินะครับ ยินดีที่ได้รู้จักนะครับ
น้องชาย” โยวโกะยังไม่ทันจะกล่าวจบ ไอ้อ่อนก็พูดแทรก แม้ทัพผู้โด่งดังแห่ง
โลกปีศาจส่งยิ้มหล่อเหลาให้เด็กหนุ่มผมทองเบื่องหน้าด้วยท่าทางเป็นมิตร

อวาลอนนิ่งแล้วทวนคำ “น้องชาย?”

ไอ้อ่อนก็ยิ้มรับ ทว่า...

“ใครเป็นน้องชายคุณไม่ทราบ” เด็กหนุ่มตอบอย่างไรเยื่อใย ประโยค
ดังกล่าวทำเอาเหล่าอัครเทวดาที่คิดจะลงมือทำบางอย่างชะงักทันที

“ซิสก่อนนี่หว่า”

“ซิสก่อนละ”

“ซิสก่อนสินะ”

รากูเอล ริเวอร์น่า และราฟาเอลพูดพร้อมกัน บัดนี้พวกเขารู้แล้วว่า
อะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้อวาลอนแสดงพฤติกรรมเช่นนี้ ส่วนทางด้านซุนคองโก
ที่อยู่ใกล้ๆ นั้น...

“เคลวินแมน...หรือเราจะเป็นเคลวินแมนจริงๆ แต่เราไม่รู้ตัว นั่นสินะ
อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้ เราอาจจะเป็นเจ้าของโรคจิตนั้นจริงๆ ก็ได้ ช่วงนี้
เราเองก็วูบอยู่บ่อยๆ เหมือนกันนี่นา” ซุนคองโกได้แต่พึมพำกับตัวเองด้วย
แววตาเหม่อลอย เขายังคงตกอยู่ในโลกส่วนตัวของเขา

เขาเป็นว่า...

ปล่อยเขาไปเถอะ...

“หนูวา! ทำไมไปเสียมารยาทกับท่านไอ้อ่อนเขาแบบนี้ล่ะ!” โยวโกะ
ตักเตือนทันทีเมื่อเห็นท่าทางที่ไม่เหมาะสมของน้องชาย สีหน้าของพี่สาวผู้แสน
เข้มงวดได้กลับมาอีกครั้ง

ปัดดด...มีเส้นเอ็นที่ขมับของเด็กหนุ่มผมทองอย่างเห็นได้ชัด คิ้วขมวด
เขากระตุกขึ้นลงหลายครั้ง...

เมื่อकिनพี่สาวเขาพูดว่าอะไรนะ...

“ยังอีก! ยังไม่รีบขอโทษท่านไอ้อ่อนอีก” เธอกล่าวเสียงดุ

นี่เจ็บบ่อกับมันหรอ!

ทำไมเจ็ต้องปกป้องมันด้วย!

เด็กหนุ่มไม่ยอมตอบผู้เป็นพี่สาว เขาแค่หัวเราะในลำคอ “หิ!”

“หนูว!” เธอเตือนเขาอีกครั้ง

“ไม่...ทำไมหนูถึงต้องไปขอโทษด้วย” เด็กหนุ่มกล่าว เกิดเสียงกรือ๊บกๆ ดังจากมือข้างซ้ายที่กำลังมัดแน่น

เจ็เห็นมันดีกว่าหนูหรอ ถึงต้องให้หนูไปขอโทษ ทั้งๆ ที่หนูยังไม่ทันได้ทำ (ฆ่า) อะไรมันเลยแท้ๆ

เจ็รักมันมากกว่าหนูสินะ

เด็กหนุ่มขบฟันแน่น

รักมันมากใช่ไหม!!!

“ท่าทางจะเป็นหนักนะเนี่ย” ราฎเอลหันไปกระซิบกับราฟาเอล ราฟาเอลได้แต่ยิ้มแห้งๆ

หวังว่าโยวโกะคงจะไม่ใส่คู่แข่งหัวใจของเทียร์ลูกสาวเขาด้วยหรอกระมัง...ไม่นั่นมีหวังหมดสิทธิ์เข้าวินแหง...และคาดว่าสาวๆ คนอื่นๆ (ยกเว้นลิเลีย...มั้ง) ก็คงจะหมดสิทธิ์เข้าวินด้วยเช่นกัน

“เอาน่าๆ อย่าว่าน้องเขาเลยครับโยวโกะจัง” ไอ้อ่อนเข้ามาปามโยวโกะ จอมทัพแห่งโลกปีศาจยังคงส่งยิ้มหล่อเหลาให้เธอเหมือนเดิม

“ตะ...แต่ว่า...”

“เราคงไม่ตั้งใจหรอก อีกอย่างผมก็ไม่ได้ถือสาอะไร”

“ก็ได้ค่ะ ในเมื่อท่านไอ้อ่อนว่าอย่างนั้น”

“อะแหม่มม” เด็กหนุ่มผมทองกระแอมไอ เขาเดินเข้ามาแทรกกระหว่างโยวโกะกับไอ้อ่อน ก่อนจะส่งยิ้มเย็นให้ชายหนุ่มเบื้องหน้า อารมณ์ประมาณ... ‘อย่าสะเออะมาตีสนิทกับเจ็ดู!’

“ท่านราฟาเอลครับ” อาจารย์แคสเตอร์ที่ยืนอยู่ใกล้กับองค์ราฟาเอลกระซิบด้วยน้ำเสียงสุภาพ องค์ราฟาเอลเหลือบมองกล้องของสถานีโทรทัศน์ที่หันมาทางนี้

‘ต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว ไม่งั้นมีหวัง’ จิ้งจอกชิสคอนอาละวาดกลาง

พิธีมอบรางวัล’ ได้กลายเป็นข่าวในหน้าหนังสือพิมพ์ฉบับวันพรุ่งนี้แน่ๆ’ เมื่อราฟาเอลคิดได้เช่นนั้นจึงหันไปกระซิบกับแคสเตอร์

“อ่า เอลละๆ ขอบใจที่เธออุตส่าห์มาแสดงความยินดีกับพี่สาวนะ อวาลอน แต่ว่าตอนนี้ถึงเวลามอบรางวัลแล้ว ถ้าไม่ว่าอะไร เรื่องอื่นเอาไว้คุยทีหลังจะดีกว่านะ” แคสเตอร์หันไปบอกกับเด็กหนุ่มที่กำลังจะทำลายพิธีอันศักดิ์สิทธิ์ เมื่ออวาลอนได้ฟังจึงหันไปมององค์ราฟาเอลผู้มีศักดิ์เป็นลุง องค์ราฟาเอลยิ้มแล้วก็พยักหน้าให้

เด็กหนุ่มเฝ้าปาก

“ขอโทษครับ” อวาลอนบอกด้วยน้ำเสียงสุภาพ เด็กหนุ่มก้มศีรษะให้องค์ราฟาเอลเป็นเชิงขอโทษ ก่อนจะขอตัวเดินออกมาจากลานประลองท่ามกลางเสียงซุบซิบของนักเรียนคนอื่นๆ

“เฮ้อออ จริงๆ เลยเด็กคนนี้” ไวยโกะได้แต่ถอนหายใจกับท่าทีของน้องชาย ดูท่าเธอจะไม่รู้สาเหตุที่ทำให้เขาเป็นแบบนี้ ส่วนทางด้านตัวต้นเหตุของเรื่องราวทั้งหมด...

“หี” ไอ้อันหัวเราะเบาๆ ค่อยๆ ยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย นัยน์ตาที่จับจ้องแผ่นหลังของอวาลอนนั้นแฝงด้วยบางอย่างที่มีอาจคาดเดา

พักเที่ยง...ที่ห้องสมุดของโรงเรียนเซราฟิม

ผมนั่งเหม่อมองท้องฟ้าสีครามผ่านทางหน้าต่างเบื้องหน้าด้วยอารมณ์ขุ่นมัว ทรงผมที่เคยเรียบลง ได้ถูกจัดทรงตั้งขึ้นคล้ายเปลวไฟ เพื่อให้เหมาะกับสภาพอารมณ์ของผมในขณะนี้

ใช่แล้ว ผมสวมบทบาทเป็นแบดวาลอยู่

ผมควรจะทำยังไงกับบั๊กไอ้อันดี ตอนแรกก็กะจะฆ่ามันอยู่หรอก แต่คิดไปคิดมามันไม่ตรงกับเงื่อนไขของผมนี่สิ พวกคุณก็น่าจะรู้ว่ากฎเหล็กของผมคือจะฆ่าเฉพาะคนเลวเท่านั้น ซึ่งถึงแม้ไอ้อันมันจะเลว (เพราะบังอาจมาแตะอั่งอ้าเจ็ของผม...ย้าว่าของผม) แต่มันก็ไม่ผ่านเงื่อนไขของผมอยู่ดี

อีกอย่างมันเป็นถึงแม่ทัพของท่านลูซิเฟอร์ ทำความดีความชอบเอาไว้มากมาย ถ้าเกิดผมฆ่ามันไปตอนนี้ คงจะส่งผลกระทบใหญ่หลวงต่อโลกปีศาจ

แน่ๆ

‘สะกดจิตก็ไม่ได้...จิตใจของมันเป็นกล้ามเนื้อ’ ผมคิด

แผนสองที่ผมตั้งใจเอาไว้ตอนนั้นก็คือกะจะสะกดจิตให้บั๊กไอ้อ้อนมาเป็นเคลวินแมนแทนที่ผมซะ

“...”

เป็นการลงโทษที่โหดร้ายทารุณมาก

แต่จิตใจของมันเป็นกล้ามเนื้อ (ผมรู้ได้เลยตอนที่สบตากับมัน) มันไม่ได้เป็นคนที่ยอ่อนไหวกับอะไรง่าย ๆ แบบลิลิธ สมแล้วที่ได้ชื่อว่าเป็นแม่ทัพแห่งโลกปีศาจ

การสะกดจิตให้คนอื่นทำอย่างนี้เหมือนกับที่ผมเคยใช้ไปนั้นก็มีเงื่อนไขที่ยากอยู่เหมือนกัน นั่นก็คือสามารถใช้ได้เฉพาะกับผู้ที่มีสภาวะจิตใจไม่มั่นคง ผู้ที่อ่อนไหวง่าย

ตอนที่ผมสั่งให้ลิลิธลืมหุ้ทุกอย่างได้เป็นเพราะตอนนั้นเธออ่อนไหวอยู่...

แล้วผมจะทำยังไงให้จิตใจของบั๊กไอ้อ้อนมันอ่อนไหวได้ล่ะ ปลอมตัวเป็นเคลวีแล้วเข้าไปจีบมัน พอสบโอกาสก็ล้างสมองมันซะ อย่างนั้นหรอ...

ฮืมมม...ยังคิดขี้เกรียดย...

พอคิดถึงเรื่องบั๊กไอ้อ้อนแล้ว จู่ๆ ก็ทำให้ผมนึกย้อนถึงเหตุการณ์เมื่อตอนนั้น ตอนที่ผมในคราบของเจ้าผ้าคลุมดำแอบบุกไปยังพระราชวังมิเนอริวาเพื่อไปขโมยผงผลึกแห่งแสง ตอนนั้นเองที่ผมได้บังเอิญไปต่อสู้อยู่กับเทียร์เข้า

‘ระ...ไร้สายอายุที่สุดเลยละ! บังอาจ บังอาจมากค่ะ!!! ขนาดเขาคอนนั้นยังไม่เคยทำแบบนี้กับฉันเลยนะค่ะ!...รู้รีเปล่าค่ะว่าคนที่ฉันอนุญาตให้ทำแบบนี้ได้ มีเพียงแค่เขาคนเดียวเท่านั้นนะค่ะ!’

‘เธอบอกว่า เขาคอนนั้น...มันคือใคร’

‘เฮอะ ไม่บอกค่ะ...ฉันรักเขาคอนนั้นมากที่สุดเลยละ ที่สุดของที่สุดเลยด้วย! อ๊ะ!?...พูดถึงเขาคอนนั้นก็โทร. มาพอดีเลย’

บ๊อดด! เส้นเลือดที่ขมับของผมปูดขึ้นมาอีกครั้ง เมื่อนึกถึงเหตุการณ์คราวนั้น

ใช่แล้ว...ยังมีเจ้าบ้านนั่นอีกคน เจ้าคนที่เทียร์ชอบ คนที่เทียร์บอกว่า ‘รักมากที่สุด’

นี่มันอะไรกันนักหนา ทำไมผมถึงได้เกิดอารมณ์แบบนี้ขึ้นมา ทำไมผมถึงได้หงุดหงิดขนาดนี้กัน ไหนจะเรื่องของอาเจ็กกับบั๊กไอ้อ่อน ไหนจะเรื่องของเทียร์และกั๊กไกรวักนั่นอีก...

ผมเป็นอะไรไปเนี่ย เป็นช่วงนั้นของเดือนหรือไงกัน!!!

“ว้อยยย” ผมสบถเบาๆ และขณะคิดแผนการจัดการกับบั๊กไอ้อ่อนกับไกรวักที่เทียร์เธอชอบอยู่นั่นเอง...

“นี่องค์หญิงลิลิธ จริงรีเปล่าที่หน้าอกขององค์หญิงใหญ่กว่าคัพเอฟ?”
สิ่งที่ได้ยินนั้นทำเอาความคิดด้านมืดของผมถึงกับหยุดชะงัก...

“...”

เอิ่ม...อะไรเอฟๆ นะ

“อะไรกันรินเซ่ เรื่องแค่นี้ไม่เห็นต้องถามเลย ที่ห้องแต่งตัวพวกเราก็น่าจะรู้อยู่แล้วไม่ใช่หรอ...ไม่สิ แค่มองปราดเดียวพวกเราก็น่าจะรู้แล้วนะ”

“คะ...เคียวโกะ! รินเซ่! นะ...นี่พวกเธอพูดถึงเรื่องอะไรกันนะ และทำไมต้องถามถึงเรื่องหน้าอกฉันด้วยเล่า!” เสียงใสแจ้วที่ดังขึ้นมาจากทางด้านหลังนั้นส่งผลให้ผมค่อยๆ หันหลังไปมอง แล้วเห็นเรือนผมสีแดงเข้มที่เหมือนกับสตรอว์เบอร์รี่ ได้กลืนหอมอ่อนๆ จากแซมพูราคาแพงอันเป็นเอกลักษณ์ที่ผมจำได้ดี...

ลิลิธ องค์หญิงแห่งแดนปีศาจ เจ้าของเรือนร่างระดับกราเวียร์ไอดอลอันแสนเพอร์เฟกต์

เธอนั่งหันหลังให้ผม ที่นั่งอยู่ตรงหน้าเธอนั่นคือเด็กสาวบ้านวินเทอร์สองคนที่เป็เพื่อนสนิทของเธอ...รู้สึกจะชื่อ เคียวโกะกับรินเซ่มั้ง

นี่พวกเธอมานั่งอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน

“อืมๆๆ ไม่ใช่แค่นี้บั๊กเอ็กอย่างเดียว แต่รูปทรงก็สวยด้วยสินะ แถมยังเป็นสีชมพูทั้งสดสีอีกต่างหาก จะน่าอัศจรรย์ไปแล้วนะองค์หญิงเนี่ย”
เคียวโกะพูด

บะ...บั๊กเอ็ก!? รูปทรงสวย!? เคลวิน! นี่พวกเธอพูดถึงเรื่องอะไรกัน!

“หยุดพูดเดี๋ยวนี้เลยน้า~ ถึงแม้นิฉันจะมีแค่พวกเราก็ก็นะ แต่การมาพูดเรื่องแบบนี้มัน...” ลิลิยังพูดไม่ทันจบ รินเซที่นั่งอยู่ก็แทรกขึ้นมา

“เปล่าๆ องค์หญิง มีคิซึเนะคุงอยู่ด้วยต่างหากละ...ได้ยินทุกอย่างชัดแจ๋วใช่ไหมคิซึเนะคุง?” รินเซก็ยิ้มให้ผม เป็นรอยยิ้มที่ดูเจ้าเล่ห์แปลกๆ

“เอ๋!”

“หา!?”

ทั้งผมและลิลิอุทานขึ้นมาพร้อมกัน ลิลิค่อยๆ หันกลับมามองข้างหลัง ตรงที่ผมนั่งอยู่...

“...”

“...”

พวกเราทั้งสองประสานสายตากัน ความเงียบที่มีอาจบรรยายได้ค่อยๆ เข้ามาปกคลุม

เอายังไงดีละ ผมควรจะเป็นฝ่ายพูดก่อนนั่นหรือ

“อ่า...สะ...สุดท้ายเลยลิลิ ดั้งคัพเอฟเนะ ก็นะ...จากที่เห็นฉันก็คิดว่ามันน่าจะประมาณนั้นเหมือนกันนั่นแหละ” ผมรู้สึกเหมือนปากมันขยับไปเอง

“...”

เอ่อ...เมื่อไหร่ผมจะพูดอะไรออกไปครับ

เมื่อคิดได้เช่นนั้นแล้วผมจึงพยายามจะหาข้อแก้ตัว “ตะ...แต่ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกนะ ฉันจะไม่บอกเรื่องนี้กับใคร...เย้ววว!!!”

ผมยังไม่ทันจะพูดจบ ลิลิก็ต่อปลายคางของผมทันที โดนตอยอีกแล้ว!!! แถมยังเป็นจุดเดิมกับที่ทรินตีตอยอีกต่างหาก!

“ทำไมนายถึงมาอยู่ตรงนี้ได้ละย้า!!” ลิลิวินที่สุดเสียงในจังหวะเดียวกับที่ร่างของผมหมุนควงสว่างพุ่งทะลุหน้าต่างชั้นห้าออกไป

“ฟ---ค! วันนี้นั้นอะไรนักหนาจะเนี่ยย!” ผมแหกปากอย่างหวัหือขณะเดินออกไปนอกเขตโรงเรียน

ก็นะ...ขึ้นอยู่ต่อไปมีหวังผมได้โดนสาวๆ ตอยอีกแหว แค้นก็เจ็บพออยู่แล้ว

อีกอย่างช่วงนี้ผมก็ไม่ค่อยได้ฝึกวิชาสักเท่าไรนัก อาศัยโอกาสที่วันนี้ไม่มีเรียนออกไปฝึกซ้อมดีกว่า...

ทำไมผมถึงต้องออกมาตั้งไกล ทั้งๆ ที่ฝึกซ้อมในโรงเรียนก็ได้แหละหรอครับ แหม...ผมก็อยากจะเก็บเรื่องนี้เอาไว้เป็นความลับเหมือนกันนะ อีกอย่างไอ้ที่ผมกำลังจะไปฝึกนี่นะ มันต้องเป็นสถานที่ที่เงียบสงบด้วย นั่นก็คือ ป่าหลังโรงเรียน

“แฮก...แฮก...” ผมหอบหายใจอย่างเหนื่อยอ่อน บัดนี้สถานที่ที่ผมอยู่คือลานกว้างที่มีต้นไม้ใหญ่ปกคลุมอยู่รอบๆ บริเวณพื้นดินที่ผมยืนอยู่เต็มไปด้วยหลุมลึกใหญ่มากมาย ซึ่งเกิดจากการต่อสู้ของผมกับบุคคลตรงหน้า

เกเบรียล

ใช่แล้วครับ พวกคุณฟังไม่ผิดหรอก เกเบรียล อดีตอัศวินเทวทูต ผู้นำสูงสุดของกองทัพเทวทูตตกสวรรค์

ทั่วทั้งร่างเกเบรียลเต็มไปด้วยบาดแผลฉกรรจ์ ปีกนกสีแดงทั้งหกเหลืออยู่แค่สองปีก ข้างขาแตกแหว่ง ตอนนี้เกเบรียลนอนแน่นิ่งอยู่ ณ ใจกลางของหลุมหลุมหนึ่ง

เขาตายไปแล้ว

ร่างของเกเบรียลค่อยๆ สลายเป็นละอองแสงหายไปต่อหน้าผม

ผมรู้พวกคุณคงจะ งูๆ มมมาสู้กับเกเบรียลได้ยังไง...ก็ได้ครับผมจะบอกให้ สถานที่ที่ผมอยู่ในตอนนี้คือสถานที่ภายในจิตใจของผม ทุกสิ่งทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นพวกต้นไม้ ต้นหญ้า ก้อนเมฆ ท้องฟ้า หรือแม้กระทั่งเกเบรียลเมื่อสักครู่นี้ล้วนเป็นสิ่งที่ผมสร้าง (มโน) ขึ้นมาเองทั้งสิ้น

จริงๆ ตัวผมนั่งทำสมาธิอยู่ในป่าลึกหลังโรงเรียน เอ่อ...ไม่งั้นใช่ไหมครับ สรุปก็คือ ‘ผมกำลังดำรงอยู่ภายในจิตใจของตัวเองนั่นแหละ’

อย่างทีหลายท่านทราบ ตอนนี้ฝีมือผมมันโคตรเทพแล้ว ทั้งฝีมือการต่อสู้ระยะประชิดที่แม้แต่ท่านอินาริยังสู้ผมไม่ได้ ไหนจะไซตรอนแห่งแอร์วากัส อวูรุธุมหาโกง ไหนจะอามาเทราสี ไหนจะระดับพลังของผมที่เพิ่มขึ้นอีก

เรียกได้ว่าตอนนี้ผมกลายเป็นเทพทูตไปแล้วก็คงจะไม่ผิด ก็นะ...พวก

คุณก็น่าจะรู้ว่าช่วงปิดเทอมที่ผ่านมาผมไปเจออะไรมาบ้าง

แต่จะให้เทพทรูอย่างผมไปแสดงฝีมือต่อสู้อย่างจริงจังๆ ให้คนนอกเขารู้ก็ไม่ได้อีก มีหวังโดนพวกลุงราฟลงสยอีกแหง (อีกอย่างตอนนี้ผมก็หาคู่ต่อสู้ที่ทัดเทียมมาสู้ด้วยแทบจะไม่ได้แล้ว) เช่นนั้นผมจึงฝึกสร้างสิ่งเหล่านี้ขึ้นมา การต่อสู้ภายในจิตใจของตัวเอง...

ขอบอกเลยว่า พวกคู่มือที่ผมสร้างขึ้นมานั้น มันเหมือนจริงสุดๆ ไปเลยนะครับ ทั้งหน้าตา ทั้งระดับพลัง ทั้งอาวุธที่พวกเขาใช้ หรือแม้กระทั่งฝีมือ แทบจะไม่ต่างอะไรกับตัวจริงเลยแม้แต่หยด

ยอมรับในความสำเร็จของพลังจินตนาการตัวเองจริงๆ เลยดูซ้ำ นี่สินะที่เขาเรียกว่าพวกมโนเก่ง

ผมทำอย่างนี้มานานแล้วหรือยัง อืมมม ก็นานแล้วนะ ตั้งแต่ช่วงปิดเทอมสองใหม่ๆ นั้นแหละ แล้วทำไมผมถึงเพิ่งมาเล่าให้ฟังนะเธอ...

แหม...ถ้าเกิดผมเฉลยไปตั้งแต่แรกที่เปิดเทอมมันก็ไม่เซอร์ไพรส์สิครับ ยอมรับไหมว่าพวกคุณเองก็เจ็บเหมือนกันตอนที่รู้ความจริงว่าความจำของผมกลับมาแล้ว

เมื่อตอนที่ผมจัดการไปก็คือเกเบรียลในช่วงที่พีคที่สุด ไม่ใช่แค่นั้น ไม่ว่าจะเป็นอัครเทวดาคนอื่นๆ ลุงราฟ ลุงราฎเอล องค์ลูซิเฟอร์ หรือแม้กระทั่งคุณพ่อ ผมก็เคยจินตนาการกับพวกเขามาแล้วทั้งสิ้น

“...”

เอ่อ...รู้สึกที่พูดไปเมื่อก็จะฟังดูเหม่งๆ ยังไงก็ไม่รู้แฮะ

ไอ้จินตนาการที่ว่านี้หมายถึงจินตนาการต่อสู้นะครับ ได้โปรดอย่าคิดไปไกล

ในบรรดาคู่ต่อสู้ในจินตนาการของผม คนที่เอาชนะผมได้จริงๆ ก็คงจะมีแค่คุณพ่อในสมัยก่อนและกับตัวผมเองในร่างเทวดา

พลังพิเศษของคุณพ่อกับตัวผมเมื่อตอนนั้นมันใกล้เคียงไป แค่ใช้พลังจิตตรึงร่าง แค่นี้ผมก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว เรียกได้ว่าแพ้ทางจริงๆ อ่อ...กับท่านลูซิเฟอร์ ถ้าให้สู้กันซึ่งหน้าผมก็สู้ท่านไม่ได้เหมือนกัน แต่ถ้าใช้กลโกงเล่ห์เหลี่ยมสักหน่อยก็พอมีลุ้นอยู่

“เฮ้อออ” ผมถอนหายใจ ก่อนจะเหลือบมองไ้หนุ่มคนหนึ่งที่ถูกโซ่ตรวนแห่งแอร์วากัสพันแขนขาเอาไว้ และห้อยหัวต้องแต่งอยู่บนต้นไม้

สภาพของเขาน่าอดทนมาก สวมแค่กางเกงในตัวเดียว ร่างกายเต็มไปด้วยแผลฟกช้ำ มีดาบหลายเล่มเสียบทะลุทั่วทั้งลำตัว มีหน้าซ้ำที่ศีรษะยังมีถุงน่องสีดำคลุมไว้อีก

เขาคอนนี่ก็คือ ‘บั๊กไอ้ออน’ นั่นเอง...

ในเมื่อยังฆ่ามันในโลกจริงไม่ได้ ก็มาฆ่ามันในโลกจินตนาการนี้แหละ และทำไมถึงต้องจับศพมันแก้ผ้า (เหลือแต่ กกน.) และสวมถุงน่องคลุมหัวไว้ด้วยนะเหรออ

“...”

อืมมม...นั่นสินะ ผมก็ไม่เข้าใจตัวเองเหมือนกัน

“ไปๆ ไปๆ ถึงแม้จะสมจริงแค่ไหน แต่มันก็ยังเทียบไม่ได้กับลงมือทำจริงๆ อยู่ดีนั่นแหละ” ผมสะบัดมือ ทนไ้ร่างของไอ้ออนที่ห้อยหัวอยู่นั้นก็สลายไป ผมทั้งตัวลงนอนบนพื้นหญ้าด้วยความเหนื่อยหน่าย

รู้สึกหลังจบศึกที่ผมช่วยโลกเอาไว้จากการดับสูญแล้ว ฝีมือของผมก็ไม่พัฒนาขึ้นอีกเลย ผมคงจะ ‘เวลดัน’ แล้วมั้ง...

“ใครอีกล่ะ พี่ซุน? ดำเมี่ยม? เฮ้อออ เอาเข้าจริงๆ พวกนั้นก็ยิ่งเทียบเราไม่ได้เลยสินั่นแหละ” ผมถอนหายใจ

เป็นคนเทพนี่มันลำบากจริงๆ

“...”

ไม่ได้ซีไ้มันะครับ

“ลิเวียกับเซลินนั่นเหรออ...อืมมม ถึงแม้ลิเวียจะทรงพลังสุดๆ จริงก็ตาม (เป่าที่เดียวผมก็คงซี้เหงแก่ไปแล้ว) แต่เธอไม่ได้ถนัดในเรื่องการต่อสู้ เซลินเองก็คงจะไม่ต่างกับลิเวียสักเท่าไร” ผมครุ่นคิดพร้อมกับหลับตาลง ในตอนนั้นเองภาพของคนคนหนึ่งก็แวบเข้ามาในหัวผม...

ใช่แล้ว ยังมีอยู่คนหนึ่ง...

คนที่แค่คิดก็สังหารเราได้แล้ว...

คนที่เราไม่อาจต่อกรได้เลย...

ไม่ใช่แค่ทรงพลังอย่างเดียว แต่ฝีมือยังไร้เทียมทาน...

เม็ดเหงื่อจำนวนมากค่อยๆ ฝุดตามไบหน้าของผม เมื่อนึกถึงไบหน้า
ของคนคนนั้น

คนที่...

ทรงพลังที่สุดที่ผมเคยเจอ...

“เรียกฉันนั้นหรือ...” น้ำเสียงอ่อนหวานไพเราะราวกับมีมนตร์สะกดตั้ง
ขึ้น ส่งผลให้ผมสะดุ้ง รีบลุกยืนและเหลียวมองข้างหลัง

ภาพที่ผมเห็นคือ ภาพของหญิงสาวผู้หนึ่งซึ่งงดงามที่สุดเท่าที่ผมเคย
เจอ ความงามของเธอนั้นมีอาจบรรยายได้ เธอสวยพอๆ กับลิเวียเลย ไม่สิ...
อาจจะสวยกว่าลิเวียด้วยซ้ำ

หญิงสาวคนนั้นอยู่ในชุดกิโมโนสีม่วงห่อตัวเดิมกับที่เธอเคยสวม
นัยน์ตาสีเขียวมรกตแบบเดียวกับลิเวียจับจ้องมาที่ผม เรือนผมของเธอที่สั้นถึง
บริเวณคางนั้น...

เป็นสีม่วง...

“อ่า...” ผมตอบรับไป ก่อนจะค่อยๆ กลืนน้ำลาย บรรยายอากาศที่แผ่ออก
มาจากตัวเธอทำให้ผมหายใจติดขัด ผืนป่ารอบตัวค่อยๆ บิดเบี้ยวไปเรื่อยๆ
แล้วทุกสิ่งทุกอย่างที่ผมสร้างขึ้นก็เริ่มละลายไป

ไม่กี่วินาทีรอบตัวผมก็เหลือเพียงแค่ความว่างเปล่า มีเพียงแค่ผมกับ
เธอและพื้นที่โล่งกว้างเท่านั้น

หญิงสาวคนนั้นยังคงจ้องมองผม ริมฝีปากสีชมพูที่เรียวสวยได้รูปของ
เธอค่อยๆ ขยับ “นายไม่น่าเรียกฉันกลับมาเลย...ว้า”

นัยน์ตาสีเขียวมรกตที่ว่างเปล่าคู่นั้นทำให้ความรู้สึกนึกคิดของผม
สิ้นคลอน ร่างกายของผมสั่นสะท้าน หัวใจเต้นรัวจนแทบจะทะลุออกจากอก...

ผมไม่ได้กลัวเธอ ผมไม่เคยกลัวเธอ แต่ร่างกายดิ้นตอบสนองเมื่อเผชิญ
หน้ากับเธอแบบนี้เอง

เผชิญหน้ากับบางสิ่งบางอย่างที่ยิ่งใหญ่ จนไม่อาจควบคุมจินตนาการ
ของตัวเองเอาไว้ได้...

“โง่...” ผมกล่าวพร้อมกับคลี่ยิ้มบาง ก่อนจะพูดว่า “เพื่อนเก่า...”

4

เพลงการบองไอ้อ้อน

หญิงสาวผมม่วงเบี่ยงหน้าผมเงียบ แล้วถามผมเสียงเรียบ เจก
เช่นเดียวกับสีหน้าของเธอในยามนี้

“ทำไมถึงเรียกอย่างนั้นล่ะ”

เธอช่างดูว่างเปล่าและเฉยชายิ่งกว่าสิ่งใดทั้งปวง แม้แต่ตัวตนอันดำมืด
ของผมยามกลายเป็นจิ้งจอกหมิฟก็มิอาจเทียบได้กับความมืดมิดของเธอ

“หิ” ผมแค้นเสียง แล้วกล่าวขณะประสานสายตากับสาวงามเบี่ยงหน้า
“แล้วจะให้ฉันเรียกเธอว่ายังไงล่ะ ฉันรู้ว่าเธอไม่ได้ชื่อโอริว...โอริวตัวจริงน่าจะตาย
ไปนานแล้ว อีกอย่างหล่อนไม่ได้มีรูปร่างหน้าตาเหมือนกับเธอ...เธอเป็นใคร
กันแน่”

แต่ไม่มีคำตอบ หญิงสาวยังคงนิ่งเงียบ และยื่นจ้องหน้าผมเท่านั้น ที่
เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่า...

“อ่า...” ผมถอนหายใจเบาๆ

หญิงสาวเบี่ยงหน้าผมนะ

“นั่นสินะ...”

ไม่มีอยู่อีกต่อไปแล้ว

“ก็เธอเป็นแค่ภาพในจินตนาการของฉันเองนี่นา จะตอบฉันได้อย่างไร”

เธอเป็นเพียงภาพมายาที่ผมสร้างขึ้นมานั่น

“ใช่ ฉันตายไปแล้วว...นายจำได้ไหม” เธอบอกผม ภาพเหตุการณ์เมื่อไม่กี่เดือนก่อนย้อนกลับมาฉายให้เห็นอีกครั้ง

“นายเป็นคนฆ่าตัวเอง” คำพูดที่ตั้งออกมาจากปากของเธอทำเอาผมชะงัก

“อืม นั่นสินะ” ผมพูดด้วยน้ำเสียงเบาหวิว ค่อยๆ ทิ้งตัวนั่งลง เหม่อมองความว่างเปล่าที่อยู่เบื้องหน้า

“ทำไมตอนนั้นฉันถึงต้องพูดอะไรแบบนั้นออกไปด้วยนะ...” ผมพึมพำกับตัวเอง ยังมีสิ่งหนึ่งที่คาใจผมอยู่

“นี่...ทำไมตอนนั้นเจ้าถึงต้องฉีกข้าด้วยล่ะ”

นั่นก็คือคำพูดสุดท้ายที่ผมกล่าวกับผู้หญิงคนนั้น ก่อนเธอตาย

‘เพราะว่า...’

ตอนนั้นผมไม่ได้คิดจะพูดแบบนั้นกับเธอเลย...ผมไม่รู้ด้วยซ้ำว่า ทำไมผมถึงต้องพูดแบบนั้นด้วย จู่ๆ ปากก็ขยับไปเอง

‘ข้ารักเจ้า’

ในขณะที่ผมจมกับห้วงความคิดของตัวเองอยู่นั้น (ทั้งๆ ที่ตอนนี้ผมก็มีในอยู่ เรียกได้ว่า ผมกำลังมโนซ้ำซ้อนนั่นเอง) เสียงของสาวผมม่วงก็ดังขึ้นมา

“นายคงไม่ได้เรียกฉันให้มาที่นี่ เพื่อที่จะมามองนายนั่งจินตนาการว่าตัวเองเป็นพระเอกเอมวีเฉยๆ หรือไม่ใช่ไหม” คำพูดจิกกัดของเธอทำเอาผมเพลอหัวเราะ

“ฮะๆๆ เป็นแค่ภาพมายาที่ฉันสร้างขึ้นแท้ๆ กลับมีประตูประชันกันด้วยนะ” ผมบอก แต่แล้วสาวผมม่วงกลับเปลี่ยนคำถามเสียดื้อๆ

“ทำไมนายถึงไม่เรียกเธอคนนั้นกลับมาบ้างล่ะ”

เธอคนนั้นที่พูดนี้...คงจะหมายถึงเวนดี้สินะ

แปลว่าลึกๆ แล้วใจผมก็คงจะแอบคิดแบบนี้อยู่ละสิ สาวผมม่วงที่เกิดจากจินตนาการของผมถึงได้ถาม

“เวนต์ไปดีแล้ว การที่ฉันจะกลับไปหวนคิดถึงเธออีกครั้ง มันคงจะไม่ใช่ว่าเรื่องที่ดีสักเท่าไรหรอก” ผมบอกเหตุผล

“แล้วฉันล่ะ ทำไมนายถึงเอาฉันกลับมา” สาวผมม่วงถาม

“ก็เพราะว่าฉันอยากจะฝึกฝีมือกับเธอไง เธอคือคนที่เก่งที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอ” ผมพูดก่อนจะยิ้มบาง

แต่...คำพูดต่อมาของเธอค่อยๆ ลดรอยยิ้มของผมไป

“ไม่ใช่หรือว่า...พวกเราต่างก็รู้ว่าความจริงแล้วนายไม่ได้คิดแบบนั้น นายโกหกตัวเองไม่ได้หรอก”

ผมเงยไปพักหนึ่ง ค่อยๆ หันไปมองนัยน์ตาสีเขียวมรกตคู่งาม ที่เหมือนกับนัยน์ตาของลิเวียราวกับถอดแบบมา

“ฉันเองก็ไมรู้เหมือนกัน ไม่รู้ว่าทำไมฉันถึงต้องคิดถึงเธอด้วย แม้จะพยายามแล้ว แต่ว่า...” ผมหยุดพูดไปอึดใจหนึ่ง “ฉันก็ไม่อาจลบภาพของเธอออกไปจากหัวได้...”

พวกเราต่างประสานสายตา วินาทีนั้นความเจ็บปวดค่อยๆ คืบคลานเข้ากลืนกิน ต่างฝ่ายต่างไม่มีใครอ่อนแอ จนเป็นผมเองที่ทำให้ลายความเจ็บนี้

“เธอเป็นใครกันแน่” ผมถามเธออีกครั้ง

“นายไม่รู้อะไรแล้วฉันจะรู้หรือ...ก็ฉันเป็นเพียงแค่มโนภาพที่นายสร้างขึ้นมานี้” คำตอบของเธอทำเอาผมถอนหายใจ แล้วก็มองพื้นว่างเปล่า

อ่า...นั่นสิ...

“แต่ว่า...” ผมหันไปมองเธอ

“ตัวจริงของฉันจะเป็นใครนั้นมันไม่สำคัญอีกแล้วละ...ในเมื่อตอนนี้ฉันไม่อยู่อีกแล้ว...ฉันตายไปแล้วว” น้ำเสียงอันแสนจะเย็นชาของเธอบัดนี้กลับฟังดูอ่อนโยน เธอปลอบผมอยู่หรือ ไม่สิ...

นี่ผมปลอบตัวเองอยู่หรือไงกัน

“อ้อๆ! พอๆ เลิกครามาได้แล้ว พวกเรามาจัดกันเลยดีกว่า!” ผมสะบัดหน้าไล่ความรู้สึกแปลกๆ จ้องสาวผมม่วงตรงหน้าเขม็ง

“จัด?” เธอทวนคำ ผมพยักหน้าอย่างขึงขัง และคำพูดต่อมาของเธอนั้น...

“นายจะจัดฉันเหรอ” สาวผมม่วงเอามือปิดปากตัวเอง หลบตาต่ำ เล็กน้อย

“...” ผมถึงกับเจ็บไปหลายวินาทีหลังจากได้เห็นท่าทางของเธอและได้ยินประโยคนั้น

ทำไมเธอจะต้องหน้าแดงด้วยล่ะ เธอเป็นเพียงแค่วิทยาลัยของผม ไม่ใช่เหรอไงหา!

“ฉันหมายความว่ามาสู้กันต่างหากเล่า!!!” ผมโวยวาย

ให้ตายสิ โดนความคิดของตัวเองเล่นมุก (ทะเล่) ใส่แบบนี้ นับวันผมยิ่งรู้สึกว้า ผมเริ่มจะเข้าใจคำว่า ‘บ้า’ มากเข้าไปทุกที
แค่นี้มันก็โง่งมพอที่จะสัมผัสได้อยู่แล้ว

หลังจากผมจัดกับเธอเสร็จ ผมก็กลับมายังโรงเรียน เพราะว่าเริ่มจะเย็นแล้ว

อ้อ...แล้วจัดที่ว่านี้หมายถึงฝึกต่อสู้กันนะครับ ได้โปรดอย่าคิดลึกไปไกล (ผมรู้ว่าพวกคุณหลายๆ คนแอบคิด)

แน่นอน ผลที่ออกมานั้นคือ ผมเป็นฝ่ายแพ้ยับ ยับแบบยับเยินเลยละ เราสู้กันไปหลายต่อหลายรอบ ซึ่งผมก็ตายอนาถทุกๆ รอบ แต่ละรอบนั้นใช้เวลาไม่ถึงสามนาทีด้วยซ้ำ สถิติดีที่สุดที่ผมยืนเอาไว้ได้คือ สองนาทีสองวินาที หลังจากนั้นผมก็โดนเธอสะบัดหัวขาด ก่อนจะฟื้นขึ้นมาอีกครั้ง แล้วกลับมาสู้กันต่อ

นี่ขนาดว่าผมกำหนดให้เธอใช้แต่ฝีมือดาบเพียงๆ เท่านั้นนะ ไม่ได้ให้อุปกรณ์อย่างอื่นเสริมมาด้วย ผมยังโดนเธอตบซะได้ปลิ้นเลย

“ครึ่งหน้าต้องถึงสามนาทีให้ได้” ผมมุ่งมั่น ระหว่างที่เดินอยู่ ผมสังเกตได้ว่าพวกนักเรียนคนอื่นๆ หลายคนที่เดินผ่านผมไป แอบเหลือบมองผม พร้อมกับหันไปกระซิบอะไรบางอย่างกันอีกด้วย

“นั่นไง ชีสคอนที่เขาวัวเกือบจะไปถล่มพิธีมอบรางวัลเมื่อช่วงบ่าย” เสียงของรุ่นพี่ผู้หญิงคนหนึ่งเพิ่งเดินสวนกันไปเมื่อกี้ดังแว่วเข้ามา ส่งผลให้ผมชะงัก

หือ? อะไรก่อนๆ นะ

เมื่อรุ่นพี่คนนั้นรู้ตัวว่าโดนผมมองอยู่ ก็รีบจ้ำอ้าวไปทันที มีการหันไปกระซิบกับเพื่อนอีกครั้งด้วย

“อะไรหว่า?” ผมได้แต่ง ตอนนั้นเองก็เหลือบเห็นเด็กสาวสองคนเดินคู่กันอยู่ เป็นฮิเมโกะกับจินามิ ดูเหมือนพวกเธอจะไปห้องสมุด

“โอ้วว! จินามิ ฮิเมโกะ” ผมตกท่าย พวกเธอชะงักฝีเท้าลงพร้อมกับหันมามองด้วยสายตาแปลกใจเล็กน้อย

“อ้าวหัวหน้า...วาคู?” จินามิเกือบจะหลุดเรียกผมว่าหัวหน้าซะแล้ว ฮิเมโกะยิ้มบางให้ผม

“ทั้งสองคนกำลังจะไปไหนกันหรือ แล้วเจ้าไทจิกับเรียวมะล่ะ” ผมถาม

“พวกเราว่าจะไปอ่านหนังสือนะคะ ส่วนไทจิกับเรียวมะตอนนี้เล่นฟุตบอลกันอยู่ที่สนาม” คราวนี้เป็นฮิเมโกะที่บอก ซึ่งผมก็พยักหน้ารับ

เล่นฟุตบอล? หวังว่าเจ้าพวกนั้นมันคงไม่ไปถล่มสนามเขาหรือกระเอาเถอะ ยังไงๆ ซะเจ้าสองคนนั้นมันก็ยังเป็นเด็กวัยรุ่นนี่เนอะ ไม่แปลกๆ

พูดซะตัวเองดูแก่เลยตุ

“แล้วนี่วากำลังจะไปไหนหรือคะ” ฮิเมโกะกล่าว

“วากำลังจะไปหาอาเจ้หน่อยนะ ทั้งสองคนพอจะเห็นเธอบ้างไหม” ผมยิ้มถาม

“อ้อ ถ้าเป็นคุณโยวโกะละก็ เมื่อสักครู่นี้เห็นเดินไปทางสวนหย่อมแถวบ้านฟริชเชอร์ด้วยกันกับคุณไอออนนะคะ” คำพูดของฮิเมโกะทำเอารอยยิ้มบนใบหน้าของผมค่อยๆ จางหายไป

“เธอหมายถึงเดินไปด้วยกันกับ ‘บัค’ ไอออนใช่ไหม” ผมถามซ้ำ

“ใช่ค่ะ กับคุณไอออน...” ฮิเมโกะพยายามแก้

“บัคไอออน”

“คุณ...”

“บัค” ผมย้ำ

“...” ฮิเมโกะเงิบไป

ฮิเมโกะ...ไม่ต้องไปเติมคุณให้มัน เจ้านั้นนะมันไม่เหมาะสมที่จะมี

คำว่าคุณนำหน้าหรือ! มันต้องบักเท่านั้น! บักไอ้ออน บักเสลดเปิด! นี่มันยังไม่เลิกอีกหรือหา! มันจะตามตอแยเจตู่ไปถึงไหนกัน!

“เอ่อ...ก็ได้ค่ะ บักไอ้ออนก็บักไอ้ออน” ฮิเมโกะกล่าว น้ำเสียงของเธอดูเหมือนไม่ค่อยเข้าใจเท่าไรนัก คิ้วเรียวงามนั้นขมวดเล็กน้อย

“อืม” ผมตอบรับสั้นๆ ก่อนจะผละจากพวกเธอทันที ผมรู้สึกได้ถึงสายตาของฮิเมโกะที่ยังคงมองอยู่ ซึ่งมันทำให้ผม...

“วาเอียวา” ผมด่าตัวเองเบาๆ

กึก! ผมชะงักฝีเท้ากะทันหัน แล้วหมุนตัวเดินกลับเข้ามาหาสองสาวอีกครั้ง

“ขอโทษที่ฮิเมโกะ...ได้โปรดเรียกว่า คุณไอ้ออนเหมือนเดิมแน่นะละ” ผมบอกด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลง ใบหน้าของผมที่เคยบึ้งตึงนั้นค่อยๆ คลายกลับมาเป็นปกติ

นี่ผมสอนอะไรให้ฮิเมโกะไปเนี่ย ผมโดนความโกรธเข้าครอบงำ จนเกือบจะทำให้เด็กสาวผู้แสนจะใสซื่อบริสุทธิ์และสุภาพนอบน้อมคนนี้ต้องเปลี่ยนไปซะแล้ว

ฮิเมโกะที่คิ้วขมวดคลี่ยิ้มออกมา “ค่ะวา”

ผมคงจะรับไม่ได้แน่ๆ ถ้าฮิเมโกะต้องเปลี่ยนไป ผมคงจะรับไม่ได้แน่ๆ ถ้าจู่ๆ ฮิเมโกะผู้แสนจะอ่อนหวานคนนี้จะต้องมาเรียกผมว่า...

‘บักวาคะ’

ถึงวันนั้นผมอาจจะร้องไห้ก็ได้ ผมยังเป็นคนเซนซีทีฟ (อ่อนไหว) ง่ายอยู่ด้วย พวกคุณก็น่าจะรู้นี่นา

“จิ้งฉ้นขอตัวก่อนละนะ” ผมหันมาบอกลาทั้งสอง พร้อมกับจะออกเดิน แต่แล้วฮิเมโกะก็เรียกผมเอาไว้ก่อน

“วาคะ”

“หืม?”

“เอ่อ คือ...ขอโทษที่ต้องถามในเรื่องไม่เป็นเรื่องนะค่ะ” น้ำเสียงของเธอดูไม่ค่อยมั่นใจ ความวิตกกังวลปรากฏให้เห็นผ่านทางนัยน์ตาสีเหลืองอ่อนของเธอ

เธอจะถามอะไรผมจั้นเหรห หรือเธอจะรู้แล้วว่าที่ผมพูดจาไม่ดีแบบนั้น กับเธอไป (ไปสอนให้เธอเรียกผู้อื่นว่าบั๊ก) เพราะผมโกรธเจ้าไอ้อ้อนอยู่

ทำได้ดีละ ผมยังไม่อยากให้เธอรู้ว่า ผมเองก็เป็นคนอารมณ์ร้อนซะด้วย

“คือว่า...” ริมฝีปากเรียวของฮิเมโกะค่อยๆ ขยับเป็นคำพูดว่า “คำว่า ‘บั๊ก’ ที่ว่าใช้นาหน้าชื่อให้คุณไอ้อ้อนนี่...มันหมายถึงอะไรเหรหอะ?”

เมื่อเธอพูดจบ จินามิที่ยืนอยู่ข้างๆ ก็หันมามองหน้าผมคล้ายกับรอฟัง คำตอบเหมือนกัน

เออ...นี่พวกเธอไม่รู้จริงๆ เหรหเนี่ย...

วู้มม!!! เปลวไฟสีทองอร่ามได้พุ่งผ่านร่างของเหล่านักเรียนที่ สัญจรไปมา นักเรียนหญิงหลายคนร้อง ‘ว้าย’ พร้อมกับรีบกดกระโปรงลง เมื่อ พบว่ากระแสลมอันรุนแรงที่เกิดจากเปลวไฟนี้ทำให้กระโปรงของพวกเธอเปิด ออก

ถูกต้องครับ! เจ้าเปลวไฟสีทองอร่ามนี้ก็คือตัวผม คิทชีเนะ อวาลอน นั่นเอง แต่อย่าเพิ่งตำหนิว่าโธ่จิตนะครับ เพราะแม้ผมจะเป็นต้นเหตุทำให้ กระโปรงของพวกสาวๆ เปิดก็จริง แต่ไม่ได้เจตนาครับ อีกอย่างก็ไม่ได้แอบ มองพวกเธอด้วย นั่นก็เป็นเพราะว่าผมรีบอยู่ ไม่มีเวลามาสงใจเรื่องไร้สาระ แบบนั้นเหรห!!!

วู้มมม! เกิดเสียงดังสนั่นพร้อมๆ กับที่ผมในร่างจักรพรรดิเพลิงเคลวิน กระโดดขึ้นไปยังคาน้ำฟ้าของอาคารเรียนบ้านฟรีซเซอร์

“อยู่ไหนวะ” ผมกล่าว กวาดสายตามองไปรอบๆ และวินาทีนั้นเอง ปัด! เส้นเลือดบนขมับของผมก็ปูดเมื่อได้เห็นภาพอันสุดแสนจะบาดตาบาดใจ

บั๊กไอ้อ้อนเดินเคียงคู่อยู่กับอาเจ็ของผม มีหน้าซำยังมีการหัวเราะกัน ด้วย น้อยครั้งนักที่ผู้หญิงผู้แสนจะเข้มงวดเช่นอาเจ็จะได้หัวเราะแบบนี้

ผมได้แต่เงิบขณะมองดูภาพนั้น ภาพรอยยิ้มของอาเจ็...

ในตอนนั้นเองอาเจ็ก็ขอตัวออกมาก่อน ผมไม่รู้ว่ทั้งคู่พูดอะไรกัน เพราะว่ามันอยู่ไกลเกินไป ผมเห็นแค่บั๊กไอ้อ้อนโบกมือลาให้เธอเท่านั้น ผม จึงมองอาเจ็ที่ค่อยๆ หายเข้าไปด้านในอาคาร ก่อนจะเหลือบมองบั๊กไอ้อ้อน

อีกครั้ง

ขณะนั้นมันนั่งอยู่ตรงเก้าอี้ได้ต้นไม้ใหญ่ เหมือนคุยโทรศัพท์อยู่

“ลือกเป้าหมายเรียบร้อยแล้ว” ผมพิมพ์ว่า ที่มีชื่อวาของผมปรากฏจะออกไปสื่อร่ามขึ้นมา พวกมันหมุนวนกันอย่างรวดเร็วจนมีรูปร่างคล้ายกับวงแหวนวงแหวนเพลิงสุริยา

เพียงแค่ผมขว้างเข้านี้ไป ทุกสิ่งทุกอย่างภายในรัศมีสามร้อยเมตรนี้ก็จะตม! เป็นโกโก้ครั้นตันที่ มันใจได้เลยว่าบักไอออนมันได้ไปหม้อสาวต่อที่ชุมชนนกเนนออน

ทำไมถึงต้องเป็นชุมชนนกเนน เพราะผมเชื่อว่าแม้แต่ท่านโคตรบิดาเคลวินที่เสวยสุขอยู่บนสวรรค์ก็ไม่มีทางที่จะรับวิญญาณของเจ้าสเลดเปิดนี้ไปหรอก

“ตายห่านไปซะเถอะไอออน จงไปนึกเสียใจต่อในชุมชนรกชั่ที่บังอาจมายุ่งกับเจ็ด!” ลั่นคำกล่าว ผมก็เตรียมตัวขว้างวงแหวนเพลิงสุริยาแห่งความพิโรธออกไป ทว่า...

“อรัยยย ท่านไอออนนี่นา!”

“ท่านไอออนคะ ขอถ่ายรูปหน่อยค่ะ”

“ขอลายเซ็นด้วยค่ะ!!!”

“ได้โปรดจับผมทีครับ ท่านไอออน!!!”

แค่ไม่กี่วินาทีหลังจากอาเจ้เดินออกไป ผู้นักเรียนหญิงนับสิบ (ที่มีผู้ชายปนอยู่ในนั้นด้วย) ก็โผล่เข้ามาห้อมล้อมบักไอออนทันทีราวกับรอคอยจังหวะนี้อยู่

“เวรเอียยย...แบบนี้ตุก็สามันไม่ได้สิพะ!” ผมสบถอย่างหัวเสีย

สุดท้ายผมก็หาจังหวะสามันไม่ได้สักที ได้แต่เก็บความแค้นนี้เอาไว้ ผมกลับไปที่บ้านพักของประธานนักเรียนด้วยอารมณ์อันแสนจะขุ่นมัว

จ๊ะจะ!!! เสียงดังขึ้นพร้อมกับที่ก้อนเนื้อสีแดงสดลอยคว้างกลางอากาศ พริบตา จ๊ะจะๆ!!! มิดอันแหลมคมได้กรีดผ่านก้อนเนื้อก้อนนั้นนับครั้งไม่ถ้วนจนเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย พวกมันร่วงสู่พื้นสีขาวยันโล่งว่าง ชิ่งงง! มิดที่

ได้ผ่าเจ้าก้อนเนื้อก้อนนี้ค่อยๆ วางลง ออราแห่งความอำมหิตและเกรี้ยวกราด
แผ่ออกมาจากคมมีดมีจรรยา

ผมมองเศษชิ้นเนื้อตรงหน้า รอยยิ้มอันแสนจะสะใจค่อยๆ เผยบนหน้า
ผม และวินาทีนั้นเอง...

“หันหมู่แค่นี้ถึงกับต้องลีลาขนาดนั้นเลยหรือ แล้วเมื่อไหร่จะได้กิน
ข้าวสักทีอะ” เสียงของลิเวียทำเอาผมที่องค์ลงอยู่ถึงกับหมดอารมณ์

“จ้า รออีกแป๊บหนึ่งน้า” ผมบอกลิเวียไป ก่อนจะหันกลับมายุ่งกับเนื้อ
หมูในงานต่อ

“เฮ้อออ...” ผมถอนหายใจ

โธ่ลิเวีย...พี่จำอุตสาห์จินตนาการว่า เจ้าเนื้อหมูก้อนนี้เป็นบั๊กไอออน
อยู่นะ ไม่น่าพูดชัดเลย

หลังจากพวกเราสามคน (ผม ลิเวีย อาเจ้) กินอาหารเย็นกันเสร็จแล้ว
อาเจ้ก็เรียกผมไปอบรมทันที ส่งผลให้บัดนี้ผมนั่งก้มหน้าก้มตาอยู่ในท่านั่งพับ
ขา โดยเอาฝ่ามือทั้งสองวางไว้บนตักอย่างสงบเสงี่ยมเจียมตัว ที่อยู่บนโซฟา
เบื้องหน้าของผมนั่นคืออาเจ้ เธอจ้องลงมามองผมด้วยสายตาเฉียบคม

“เอ่อ...” ผมยกมือ “อย่างน้อยก็ให้หนูถอดผ้ากันเปื้อนนี้ออกก่อนจะได้
ไหน...”

“ไม่” ยังไม่ทันที่ผมจะพูดจบ เจ้เธอก็ตัดบททันที ทำเอาผมสะดุ้ง

ไม่อยากรบรยายว่าตอนนี้ผมสวมผ้ากันเปื้อนลายลูกหมูเอาไว้ด้วย
แหลม...พอทำกับข้าวเสร็จผมดันลืมถอดออกนี่นา ทำไงได้แล้ว

“รู้ใช่ไหมว่าตัวเองทำอะไรผิด” เจ้ถาม

“อืมมม...หนูทำกับข้าวเสร็จเข้าไปเหรอ” ผมบอกอย่างซื่อๆ ซึ่งพอเจ้
ได้ยินดังนั้นก็พูดว่า

“ใครบอ...”

“ใช่แล้ว!” เสียงของลิเวียดัง ก่อนเธอจะวิ่งแจ้นมานั่งลงตรงโซฟาข้างๆ
เจ้ ลิเวียเองก็ส่งสายตาตุๆ มาทางผมด้วย

“เพราะว่าจิงทำอาหารเสร็จจ้า เพราะว่าจิงม่แต่เล่นกับเนื้อหมู วาจิง
ต้องถูกไค้กับโยวโกะลงโทษ!” ลิเวียกล่าวเสียงเข้ม ทำเอาผมรู้สึกวุ่นวาย

ไปเลย ผมละสายตาจากลิเวียก่อนจะค่อยๆ หันไปมองอาเจี ซึ่งอาเจีก็พูดว่า
 “เอ่อ...มันก็คงจะใช้อยู่นิดๆ เหมือนกันละมั้ง แต่หลักๆ แล้วไม่ใช่เรื่อง
 นี้หรอก”

“ไม่ใช่เหรอ” ลิเวียถาม เธอเอียงคอมองเจีด้วยท่าทางน่ารำคาญ
 ทำเอาสติญชาตญาณความเป็นพี่จ๋าของผมพลุ่งพล่าน ถ้าไม่คิดว่าตอนนี้อยู่
 ต่อหน้าอาเจีละก็ ผมกระโดดกอดเธอไปแล้ว!

“อะแหม่มม” อาเจีกระแอมไอ เธอหันมามองผม “เรื่องที่จู่ๆ หนูวาก็
 ถือวิสาสะลงไปในสนามขณะที่เขาทำพิธีมอบรางวัลกันอยู่ต่างหาก แล้วไหนจะ
 ท่าทางที่แสดงออกต่อหน้าท่านไอ้อ่อนเมื่อตอนนั้นอีกด้วย มันไม่ดีเลยนะเข้าใจ
 ไหม”

ท่าน...ไอ้อ่อนอย่างนั้นเหรอ นี่เจีเรียกบักนั้นว่าท่านอย่างนั้นเหรอ!!!
 ผมของขึ้นอีกครั้ง แล้วหันขวับไปมองหน้าเจีพร้อมทั้งเตรียมตัวจะถอย
 กลับไปทันที แต่ว่า...

“เอ่อ...หนูขอโทษจ๊ะ” ผมต้องพูดเสียงอ่อนลง เมื่อสบตากับนัยน์ตาสี
 แดงฉานที่ลุกวาวคุ้ยของอาเจี

โอเคเจี เลิกทำตานากลับใส่หนูแบบนั้นได้แล้ว หนูกลัวนะ...

“เฮ้อ...ท่านแม่ก็พร่ำสอนอยู่เสมอไม่ใช่หรือไงเรื่องกิริยามารยาทนะ”

‘เจี ขนาดคุณพ่อยังโทร. มาบอกให้หนูฆ่าไอ้กรรวกนั้นเลยนะ!’

อ่อ เมื่อกี้ี้ผมพูดในใจนะครับ ไม่ได้คิดจะผยองเดชไปเถียงกับอาเจี
 แต่อย่างใด

“การกระทำของหนูทำให้เกียรติของตระกูลเราเสื่อมเสียนะ หรือว่า
 คำสอนของท่านแม่มันไม่มีประโยชน์เลย รู้ไหมว่าท่านแม่จะเสียใจแค่ไหน”
 คำพูดต่อมาของเจีทำเอาผมน้ำตาซึม

เจีพอเถอะ พอได้แล้ววว!

“เจีเองก็ผิดหวังในตัวหนูนะ”

หนูกำลังจะร้องไห้แล้วนะ!!! อย่าพูดให้หนูรู้สึกผิดไปมากกว่านี้เลย

บักไอ้อ่อน เพราะเอ็ง เพราะเอ็งคนเดียว!! เอ็งทำให้เจีต้องมาผิดหวัง
 ในตัวตุ แค่นั้นยังไม่พอ เอ็งกำลังจะทำให้แม่จ๋าของตุต้องมาเสียใจอีก

“สงสัยเจ้คงต้อง...”

“กะ...ก็เจ้าหมอนั้นมันมาอยู่กับเจ้” คำพูดของผมทำเอาเจ้ชะงัก
“หืม?”

“มันบังอาจมาจับมือเจ้ ไหนจะมาตามจับเจ้อีก” ผมหันไปสบตากับเจ้
ตรงๆ ซึ่งดูเหมือนว่าเธอจะตกใจกับสิ่งที่ผมพูดอยู่พอสมควร “หนูก็ต้องโกรธ
เป็นธรรมชาติอยู่แล้วสิ”

นัยน์ตาสีแดงฉานคู่งามที่เคยดูเข้มงวดของอาเจ้เริ่มสั่นไหวเล็กน้อย
ลิเวียเองก็เช่นกัน เธอได้แต่มองหน้าผมสลับกับอาเจ้อย่างงุนงง

“ที่หนูว่าทำแบบนั้น...เพราะคิดว่าท่านไอ้ออนเขามาจับเจ้เหวอ” อาเจ้
ที่นั่งไปสั๊กพักถามผม

“อ้อ!” ผมตอบรับ

“จะ...จั้นเองเหวอ” เธอพิมพ์ด้วยน้ำเสียงอ่อนลงอย่างเห็นได้ชัด ไม่รู้
ว่าผมคิดไปเองหรือเปล่า แต่แก้มของเธอดูเป็นแดงๆ แปรลกๆ สะ

“ใช่ เพราะแบบนี้ไงหนูเลยไม่พอใจ เพราะแบบนี้ไงหนูเลยโกรธ รู้ไหม
ว่าคุณพ่อได้โทร. มาสั่งให้หนูไปจัดการเจ้าหมอนั้นด้วย!!!”

และผมก็โยนความผิดไปให้คุณพ่อซะเลย

เป็นลูกทรพีมาก

“ตะ...แต่เจ้ไม่ได้คิดแบบนั้นกับท่านไอ้ออนสักหน่อย เจ้ก็แค่...”

“แต่หนูเห็นเจ้เดินอยู่ด้วยกันกับหมอนั้นสองต่อสองด้วย ที่สวนหย่อม
บ้านฟริชเชอร์!!” ผมยังไม่ยอมแพ้ ผมต้องทำให้อาเจ้รู้ว่า ผมไม่ได้ผิด! มันเป็น
เรื่องปกติธรรมดาอยู่แล้วที่คนเป็นน้องชายจะหวงพี่สาวของตัวเอง!

“ก็ตอนนั้น...” เจ้เจิบเสียง นัยน์ตาของเธอหลุบต่ำ ท่าทางของเธอ
ทำเอาผมจะกลายเป็นบ้า ทั้งๆ ที่ตอนนี้ผมก็เริ่มจะบ้าอยู่แล้ว!

นี่แสดงว่าเจ้เองก็ชอบมันเหมือนกันเหวอหา!!! อ้ากกก บักไอ้ออน
บักบ้า! เอ็งจะมากเกินไปแล้วนะเวียยย!

“เจ้ไปขอลายเซ็นท่านไอ้ออนมาให้หนูวานี้না”

ความคิดทุกอย่างของผมหยุดชะงักลงทันทีที่ได้ยินประโยคนั้นเข้า
เอ๋!?

“ก็ในสมัยเด็กหนูว่าขึ้นชอบเดวิลเรนเจอร์สีแดงที่ท่านไอ้ออนเคยแสดง ไม่ใช่เหรอ”

อาเจ็กกล่าว ก่อนจะค่อยๆ ล้วงหยิบบางสิ่งออกจากกระเป๋าเสื้อ มันทนเป็นรูปถ่ายของผผสมัยผผยังเด็ก ในรูปถ่ายนั้นผผยืนคู่กันกับรูปปั้นเดวิลเรนเจอร์สีแดง

ตรงมุมซ้ายด้านหน้ารูปถ่ายมีข้อความเขียนด้วยปากกาเมจิกและลายเซ็นของบักไอ้ออน

ขอมอบให้แด่ อวาลอน สู้ชนะครับน้องชาย^_^

ผผค่อยๆ ยื่นมือไปรับรูปถ่ายใบนั้น มือทั้งสองข้างของผผมันสั่นระริกไปหมด

นี่เจ้าทำได้ด้วยเหรอว่าเราชอบตัวสีแดง ทั้งๆ ที่มันก็ผ่านมามากหลายปีแล้ว

“เจ้ไม่ได้คิดอะไรกับท่านไอ้ออนเขาสักหน่อย ไร้...คิดมากไปได้เนะเราเนี่ย” เจ็กกล่าว เธอมียิ้มเล็กน้อย

ที่แท้เจ็กก็ทำเพื่อเรา

“เจ้จ๋า!!!” ผผปล่อยโฮ ก่อนจะโผล่เข้าไปกอดร่างของอาเจ็กทันที ซึ่งเธอก็ดูตกใจกับการกระทำของผผมาก

“โฮ~ หนูรักเจ้มากเลย!” ผผออกแรงกอดแน่นขึ้น รู้สึกเหมือนเจ้พยายามจะพูดอะไรสักอย่าง แต่สุดท้ายเธอก็ยอมให้ผผกอดอยู่แบบนั้น แล้วเอามือลูบหัวผผด้วย

ขณะที่ผผร้องไห้เพราะความซึ่งอยู่นั่นเอง...

“เงงง” เสียงร้องไห้ของลิเวียก็ดังขึ้น ทำเอาผผกับเจ้ที่กอดกันอยู่ชะงัก

“เอ่อ ลิเวีย...เป็นอะไรหรือเปล่าจ๊ะ” ผผถาม แต่แล้วลิเวียก็เข้ามาสวมกอดผผเอาไว้ทันที

“วาจิงรักโยวโกะอ่า วาจิงไม่รักเค้าแล้ว โฮ!” เธอปล่อยโฮ ก่อนจะเงยหน้ามองผผ ดวงตาสีเขียวมรกตของเธอที่เปโระเปื้อนด้วยคราบน้ำตาประสานกับดวงตาของผผ ใบหน้าอันงดงามและน่ารักของเธอนั้นราวกับกำลังจะบอกว่า ‘อย่าทิ้งเค้าเอาไว้คนเดียวนะ’

มันทำให้ผผถึงกับกระอักเลือดทันที (อีย่า~หนูจะน่ารักเกินไปแล้วว)

ผมใช้แขนซ้ายโอบกอดคลีเวียเอาไว้แน่น

“ไม่หอรกเลีย ถึงพี่จำจะรักอาเจ็กก็ตาม แต่พี่จำก็ยังคงรักเลียอยู่เหมือนเดิมไม่มีวันเปลี่ยนแปลง” ผมบอกเธอก่อนจะใช้แขนขวาที่เหลืออยู่อีกข้างโอบกอดอาเจ็กเอาไว้ด้วย

“ทั้งสองคน (และคุณแม่) คือผู้หญิงที่พี่จำรักมากที่สุดในโลก โฮ~”

พูดเสร็จผมก็ร้องไห้ออกมา

อย่าว่าผมจ้องแงะนะครับ พวกคุณไม่ใช่ผม พวกคุณไม่มีวันเข้าใจความรู้สึกของผมในตอนนี้อรอกว่ามันเป็นยังไง รู้ไหมว่ามันฟินแค่ไหน!...หมายถึงรู้ไหมว่ามันซึ่งแค่ไหน!!

ในขณะที่ครอบครัวแสนสุขโอบกอดกันด้วยความรักใคร่อยู่นั้น
อีกด้านหนึ่งที่คุหาสน์ เดียร์ บาฮาเมท ณ ห้องพักของไอ้ออน

ชายหนุ่มผู้ที่ได้รับชื่อว่า เป็นหนึ่งในจอมทัพแห่งโลกปีศาจมองรูปถ่ายใบหนึ่งในมือ ในรูปนั้นมีเด็กสาวผมสีน้ำตาลแดงยาวสลวย ผู้มีหน้าตางดงามปานเทพธิดา เธอสวมชุดกิโมโนสีส้มตัวหุ ผิวกายอันขาวนวลราวกับไข่มุกนั้นดูราวกับกำลังเปล่งประกาย ขณะยืนคู่กันกับเด็กหนุ่มผมทองหน้าเถื่อนคนหนึ่ง

ใช่แล้ว คนในรูปก็คือโยวโกะกับอวาลอนนั่นเอง

นี่เป็นภาพเมื่อหนึ่งปีก่อน (สมัยที่บักวามันยังเถื่อนอยู่) ในตอนที่โยวโกะเข้าพิธีรับมอบตำแหน่งว่าที่เจ้าตระกูลคนต่อไป

ทั้งสองคนไม่ได้หันหน้ามาทางกล้อง นั่นแปลว่าพวกเขาถูกแอบถ่าย

“คิตชีเนะ ตระกูลอันแสนเก่าแก่และโด่งดังแห่งโลกปีศาจ ว่ากันว่าเป็นตระกูลที่ทรงอิทธิพลยิ่งกว่าราชวงศ์แวมไพร์ซะอีก ทั้งไม่เคยที่เราารู้ว่าตัวจริงนั้นเขาชื่อใคร...ถ้าเราได้เกี่ยวข้องกับตระกูลนี้ ไม่ใช่แค่เฉพาะโลกปีศาจอย่างเดียว แต่อิทธิพลของเราต้องแผ่ขยายไปถึงแดนสวรรค์ด้วยแน่ๆ” ไอ้ออนกล่าว

“ไหนจะอุดสำห้ได้บังเอิญเจอเธอคนนี้ทั้งที จะให้ปล่อยไปง่ายๆ ได้ยังงั้นละ” สายตาของเขายังจับจ้องรูปถ่าย “เธอจะต้องเป็นของฉัน...หึๆ” ลี้นคำกล่าว เขาก็ค่อยๆ เผยรอยยิ้มอันเจ้าเล่ห์

เขามีแผนที่จะทำอะไรกันแน่

5

คำถาม

“ว้าวว...สวยจังเลย!” เด็กหญิงอุทานเบาๆ สายตาเธोज้องมอง
ท้องฟ้ายามค่ำคืนที่เต็มไปด้วยพลุไฟอันงดงาม แสงจากพลุไฟอาบได้เรือนผม
สีเงินวาวระยับของเด็กผู้หญิง ผู้งดงามราวกับเป็นองค์หญิงน้อยในเทพนิยาย
เธอสวมชุดยูคาตะสีขาวที่แต่งแต้มด้วยลายดอกไม้สีชมพู

คนที่ยืนอยู่ข้างๆ ภายเธอคือเด็กผู้ชายผมทองที่มีอายุไล่เลี่ย เขาเองก็
จ้องมองพลุไฟบนท้องฟ้าเช่นกัน

เด็กชายค่อยๆ ละสายตาจากพลุไฟแล้วเหลือบมองรอยยิ้มของเด็กหญิง
ผมเงินที่อยู่ข้างๆ เขาได้แต่เงิบ ขณะมองรอยยิ้มอันสดใสราวกับดอกไม้
แรกแย้มนั้น

ตอนนี้ในใจของเขาคิดอะไรอยู่กัน

“จ้ะ” เด็กชายเริ่มขยับริมฝีปาก ดูเหมือนกับว่าเขาไม่ค่อยมั่นใจที่จะ
พูดมันออกไป

“โอกาสหน้า...พวกเรามาดูดอกไม้ไฟด้วยกันอีกนะ” ประโยคดังกล่าว
ทำเอาเด็กหญิงผมเงินชะงัก เธอค่อยๆ หันมาในจังหวะเดียวกับที่พลุไฟลูก

สุดท้ายสว่างวบบนท้องฟ้า สายตาของทั้งคู่ประสานกัน

“จริงเหรออ” น้ำเสียงของเธอฟังดูแปลกใจ รอยยิ้มอันสดใสเมื่อสักครู่นี้ได้จางหายไป นัยน์ตาสีฟ้าครามเฉกเช่นเดียวกับท้องฟ้าในยามเช้ามืดกำลังสิ้นไหว
ภายใต้นัยน์ตาคู่งามนั้นมันแฝงไปด้วยความรู้สึกบางอย่าง
ความหวัง...

“จริงสิ” เด็กชายตอบ วินาทีนั้นเด็กหญิงผมเงินก็เผยรอยยิ้มอันงดงามอีกครั้ง

“สัญญาอะ” เธอถามเขาย้ำ นัยน์ตาที่เคยดูสิ้นไหวกลับเปล่งประกายเจิดจรัส เธอยืนมือขวาไปหาเด็กชายผมทองที่อยู่เบื้องหน้าพร้อมกับชูนิ้วก้อย
“อ้อ” เด็กชายอมยิ้ม เขาใช้นิ้วก้อยของเขาคล้องกับนิ้วก้อยของเธอเอาไว้

มันคือการเกี่ยวก้อยสัญญา

“หนูสัญญา” เขากล่าว “เทียร์”

กร๊องง! เสียงนาฬิกาปลุกบนโต๊ะใกล้ๆ กับเตียงนอนดังขึ้น ส่งผลให้เด็กสาวที่นอนหลับอยู่นั้นค่อยๆ ลืมตา เธอเอื้อมไปปิดนาฬิกาปลุก ก่อนจะลุกขึ้นจากเตียงช้าๆ เผยให้เห็นชุดนอนกระโปรงลายลูกไม้สีขาวบริสุทธิ์ ผิวกายอันขาวนวลราวกับไข่มุกและทรวดทรงองค์เธอที่โค้งเว้า ดูทั้งน่ารักและเซ็กซี่ในเวลาเดียวกัน

สมแล้วที่เธอได้รับชื่อว่าเป็นองค์หญิงแห่งแดนสวรรค์

เด็กสาวพาร่างบางของเธอไปยังระเบียงห้อง มองท้องฟ้าในยามเช้าด้วยแววตาเหม่อลอย

“ทำไมจู่ๆ เราจึงได้ฝันถึงเรื่องเมื่อตอนนั้นนะ” เธอพิมพ์่า แสงสว่างจากดวงอาทิตย์ยามเช้าทำให้ผมสีเงินยาวสลวยของเธอเปล่งประกายงดงาม เด็กสาวก็มองจั่วตรงคอ เอื้อมมือมาแตะมันเบาๆ

ภาพของเด็กชายในฝันได้ปรากฏขึ้นมาให้เธอเห็นในหัวอีกครั้ง

‘สัญญาอะ’

‘หนูสัญญา...เทียร์’

“นั่นสินะ” เธอกล่าวกับตัวเองเบาๆ รอยยิ้มอันงดงามยังคงปรากฏให้เห็นเหมือนดังเช่นทุกครั้งที่นึกถึงภาพของเขาคนนั้น แต่ว่า...

“ก็เขาไม่อาจจะจำมันได้นี่นา”

ในคราวนี้รอยยิ้มกลับแฝงด้วยความรู้สึกอันแสนเศร้า

“บ๊ออะไระเนี่ย...” ผมพิมพ์ฯ ขณะมองพาดหัวข่าวตัวโตๆ กลางหน้าหนังสือพิมพ์ของโรงเรียนเซราฟิม

เดี๋ยวก! ชีสคอนอาละวาดกลางพิธีมอบรางวัล

ผมพลิกไปอ่านเนื้อหาหน้าถัดไปทันที

คิตชีเนะ อวาลอน ทายาทจิ้งจอกเก้าหางผู้แสนโด่งดังแท้จริงแล้วเป็น

ชีสคอน (โรคหลงพี่สาว/น้องสาวอย่างรุนแรง)

“ดูไม่ได้เป็นชีสคอนไว้ยยย!” ผมไววาย

ใช่แล้วครับ ถึงผมจะเป็นคนติดพี่สาวไปหน่อยก็เหอะ (เอ่อ...ไม่หน่อยก็ได้) แต่ผมก็ไม่ได้เป็นชีสคอนนะ! ผมเป็นโลลิคอนต่างหากกก!! ไม่ใช่สิ ผมไม่ได้เป็นมันทั้งคู่นั่นแหละ! ทุกๆ ท่านได้โปรดเชื่อผมเถอะ!!!

“...”

เฮ้อออ...ไม่เชื่อก็แล้วแต่จะครับ ถือว่าผมบอกไปแล้ว

ผมก็มั่งลองมองเนื้อหาต่อ

จากสีหน้าและแววตาที่เห็นได้ชัดในขณะที่ประจันหน้ากับ ลอร์ดไอออนเดียร์ บาฮามูท เพื่อไม่ให้เข้าไปใกล้คิตชีเนะ โยวโกะ ผู้เป็นพี่นั้น ถือเป็นสิ่งยืนยันได้เป็นอย่างดี

“โอ...นี่หน้าตุตตอนนั้นมันเถื่อนขนาดนี้เลยหรอ” ผมมองดูภาพใบหน้าของตัวเองที่เผลออยู่ในหน้าหนังสือพิมพ์

เป็นหน้าที่เถื่อนมาก สายตาโคตรเอาเรื่อง อย่างกับจะไปฆ่าใครสักคนเนอะ

“อืมมม...ไม่ได้เห็นหน้าเถื่อนๆ ของตัวเองแบบนี้มานานแล้วแฮะ ครึ่งปีได้แล้วมั้ง” ผมละสายตาจากหนังสือพิมพ์ ก่อนจะเงยหน้ามองเพดานเพื่อรำลึกความหลัง

สมัยช่วงผมอยู่ต้น เป็นเพราะผมชอบทำหน้าบึ้งแบบนี้หรือเปล่านะ คนอื่นๆ เขาก็เลยมองว่าผมเถื่อน ทั้งที่จริงๆ แล้วผมออกจะน่ารักใสๆ บ้างแว้ว
 ขออภัยครับอย่าเพิ่งอ้วกออกมาตอนนี้ ไม่เสียดาอาหารที่เพิ่งกินมาไร้ใจ
 “ใครมันเป็นคนเขียนสก็๊ปชาวนี้อะ” ผมเลื่อนสายตาลงมามอง
 ราวี่ เค็นท์ ปีหนึ่งบ้านฟรีทเซอร์ ชมรมหนังสือพิมพ์เซราฟิม
 “ไอ้บ้านี่อีกแล้ว?” ผมหงุดหงิด

บักราวี่ที่ว่านี้เป็นนักเรียนใหม่ที่ย้ายมาตอนเทอมสอง ประจำอยู่บ้าน
 ฟรีทเซอร์ ส่วน ‘เค็นท์’ นี่เป็นนามสกุลมันครับ ผมอยากถามมันอยู่เหมือนกัน
 ว่ามันเป็นญาติกับพีคลาร์ก (จากเรื่องซูเปอร์แมนแมน) หรือเปล่า นามสกุล
 เค็นท์ เหมือนกันเลย หรือว่าแค่บังเอิญว่า

“เดี๋ยวะ บังอาจมาได้ร้ายว่าดูเป็นซิสก่อน เดียวบ๊ิด...”

“ว้าจังกำลังคุยกับใครอยู่ในห้องส้วมเหรออ” เสียงของลิเวียที่ตั้งขึ้นมา
 ทำเอาผมชะงัก

ผมเงิบพักหนึ่งก่อนจะตอบเธอกลับไป “เอ่อ เปล่าเหรอกจ๊ะ”

“เฮ้อออ” ผมถอนหายใจ พร้อมกับหันมาอ่านหนังสือพิมพ์แล้วทำธุระ
 ของตัวเองต่อ

“...”

ถูกต้องแล้วครับทุกท่าน บัดนี้ผมนั่งส้วมตอนเช้าอันเป็นกิจวัตรอยู่
 นั่นเอง!

แฮม กินะ จะให้ผมทนนั่งมองทัศนียภาพภายในห้องส้วมอยู่เฉยๆ
 อย่างนั้นเหรอกครับ แบบนั้นมันก็แข็งเปิดแยดี ผมจะบอกอะไรให้ล่ะ การรู้จัก
 ใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์แบบนี้ละ ที่เป็นเคล็ดลับทำให้ผมเรียนหนังสือเก่ง
 ยกตัวอย่างง่ายๆ ก็การอ่านหนังสือพิมพ์ขณะนั่งส้วมนี่แหละครับ!

น้องๆ หนูๆ ลองกลับไปทำตามดูกันได้ อ่านหนังสือขณะนั่งส้วมนี่มี
 ประโยชน์มากเลยขอบอก ดีกว่าเอาโทรศัพท์มือถือไปกดเล่นเป็นไหนๆ (เกิด
 ตกส้วมพังขึ้นมาผมไม่รู้ด้วยนะ)

วันนี้พวกเรามีการเรียนการสอนตามปกติ ระหว่างที่ผมเดินไปเรียนในคาบเช้าอยู่นั้น ก็เหลือบไปเห็นใครบางคนเข้า

เทียร์ ไม่สิ...ตอนนี้ต้องเรียกว่ามีเทียร์สินะ

เธอยืนคุยอยู่กับสาวสวยบ้านมิลเลอร์คนหนึ่ง ดูจากท่าทางและพวงแก้มที่ขึ้นสีหน้าหน่อยๆ นั่นก็รู้ได้เลยว่าแม่สาวคนนี้จะต้องเป็นแฟนคลับของเทียร์แน่ๆ
ยังเสน่ห์แรงเหมือนเดิมเลยน้ำ

“ไยว์ อรุณสวัสดิ์มีเทียร์” ผมยิ้มทักทายขณะเดินไปหา เทียร์ชำเลืองมองทางผม แม่สาวบ้านมิลเลอร์ที่คุยอยู่ก็หันมามองที่ผมด้วย

ไม่รู้ว่าผมคิดไปเองหรือเปล่า แต่สายตาคุณเธอดูจะไม่พอใจแปลกๆ

อะไรกันครับแม่คุณ? ก็รู้ๆ อยู่ว่าในที่นี้เทียร์มีสถานะเป็นผู้ชาย และผมก็เป็นเพื่อนเธอ การที่ผมจะเข้าไปทักทายเธอตามประสาเพื่อนมันผิดตรงไหน คุณสิเป็นใครไม่ทราบหา!? ถึงได้มาตีชู้เพื่อนผมแบบนี้!

“...”

เฮ้อออ...รู้สึกช่วงนี้เหมือนผมจะหาเรื่องพาลไปทั่วเลยแฮะ สาเหตุต้องเป็นเพราะบักไอ้อ่อนแน่ๆ

“สวัสดิ์ครับ คุณว้า” เทียร์หันมายิ้มทักทายผมตอบ ก่อนจะกลับไปพูดคุยกับผู้หญิงคนนั้นต่อ

หือ?

ผมชะงักฝีเท้าลง

“โอ๊ะ โอ้...” ผมอึ้งเล็กน้อย

นี่ผมมาขัดจังหวะอะไรเธอรีเปล่านะ

“เอ่อ แล้วนี่...” ผมจะชวนเทียร์คุยต่อ แต่แล้วเสียงของชายคนหนึ่งก็ดังขึ้นมา

“ไกวว้า” เจ้าของเสียงคือเฟอร์บี้ ซึ่งเดินมาด้วยก้นกับแอ็บไบว์ (หรืออีกชื่อที่แฟนมันเรียกก็คือ ‘แอ็บบี้’ นั่นเอง)

เฟอร์บี้ แอ็บบี้ เคลวี่...อย่างที่เคยบอกไปครับ นี่มันรวมแก๊งดาว (?) บ้านวินเทอร์ซัดๆ!

“หวัตติงส์สอ...เฮ้ย!? แอ็บไบว์!? นั่นมันเกิดอะไรขึ้นกับหัวนายวะ!” ผม

โพล่งเสียงดัง เมื่อเห็นว่าผมบนศีรษะเกรียนๆ ของแสบโบว์ถูกแต่งแต้มไปด้วยสีสันมากมายถึงเจ็ดสี

รู้จักสายรุ้งกันอยู่ใช่ไหมครับ? นั่นแหละ แบบนั้นเลย! มันเล่นย้อมสีผมบนหัวของตัวเองเป็นลายทางแบบสีรุ้ง!

วันนี้เจิ้งอารมณีน่ะเนียแสบโบว์!

ไม่ใช่แค่ผมเท่านั้นที่ตกใจ เหล่านักเรียนคนอื่นๆ ที่เดินอยู่ต่างก็หันมาที่เจ้าแสบโบว์เช่นกัน เทียร์กับแม่สาวคนนั้นก็ยังหันมามอง

“เออๆ น่ะ เลยอยากลองเปลี่ยนแนวดูบ้าง” แสบโบว์ตอบอย่างไม่ใส่ใจสีหน้าของมณฑุเฉยเมยมาก

แสบโบว์ว! นี่เอ็งไปเอาความมั่นใจแบบนี้มาจากไหน! ถ้าเป็นตูนี่คงจะกลายเป็นบ้าตั้งแต่เห็นภาพตัวเองสะท้อนในกระจกแล้ว และที่เปลี่ยนทรงผมใหม่นี้เป็นเพราะเบื่อจั่งน่ะอะ!

“เหอๆ แวบแรกที่เห็นฉันเองก็ถึงกับอึ้งไปเลย ยอมรับในความ ‘มัน’ ของนายจริงๆ แสบโบว์” เฟอริบี้หัวเราะแห้งๆ

“จะไปแค่นี้หรือ ยังไงๆ ชะฉันมันก็หล่ออยู่แล้วนี่ ไม่ว่าจะตัดทรงไหนคนหล่อมันก็ยังหล่ออยู่วันยังค่ำนั่นแหละ” แสบโบว์พูดเรียบๆ แล้วล้วงไปหยิบแตงกวาในกระบะเป้าเสื้อ ก่อนจะนำมาเคี้ยว

“...”

ผมนี่...อึ้งไปเลย

ถึงผมจะเป็นโรคซีไอ้และหลงตัวเองมากแค่ไหน แต่ผมว่าผมก็ยังไม่ได้ครึ่งของเจ้ากัปปะหัวสายรุ้งคนนี่เลยด้วยซ้ำ

กรี้ง!!! เสียงออกดคาบแรกดังขึ้น ส่งผลให้พวกนักเรียนที่หยุดมองเจ้าแสบโบว์อยู่นั้นต่างพากันแยกย้ายเข้าห้องเรียนของตัวเองทันที

“โ๊ะ! ไปกันเถอะพวกเรา” เฟอริบี้เอ่ย ผมพยักหน้ารับ แล้วหันไปหาเทียร์เพื่อจะบอกลาเธอ

“แล้วเจอกันนะมิเทียร์”

“ครับผม แล้วเจอกันครับคุณวา คุณเฟอริบี้ คุณแสบโบว์” เทียร์หันมาส่งยิ้มเล็กน้อยเป็นเชิงตอบรับ ก่อนจะหันหลังเดินจากไป

“โอ้วว แม้แต่คุณหนูรูปก็ยังหลงเสน่ห์เจ้ามีเทียร์แฮะ สุดยอดจริงๆ”
เฟอร์บี้กล่าวลอยๆ

“จั่นเหรอ” ผมตอบเบาๆ ขณะยื่นมองแผ่นหลังของเทียร์ที่ค่อยๆ ไกล
ออกไปด้วยความรู้สึกแปลกๆ

คาบเข้านี้ของบ้านวินเทอร์เป็นวิชากายวิภาคศาสตร์ สอนโดย
อาจารย์ดีได้ เฮจน์ หนึ่งในอาจารย์ประจำบ้านมิลเลอร์ อาจารย์คนนี้ก็เป็
เทวทูตเหมือนกับอาจารย์แคสเตอร์ แตกต่างกันตรงที่...เอ่อ จะเรียกว่ายังงี้ละ
ของอาจารย์ดีได้จะดูเหมือนพวกเนิร์ดพวกหนอนหนังสือมากกว่า ใส่แว่นตา
โตๆ ตัวสูงๆ ผอมๆ ซ้ำยังหัวล้านอีกด้วย

เทวทูตดีได้ ผมเองก็นึกไม่ถึงว่าในชีวิตนี้จะได้ยินเทวทูตที่มีชื่อแบบนี้
จริงๆ เหมือนกัน เป็นชื่อที่น่ารักมาก แต่ถึงยังงี้ก็คงจะไม่น่ารักเท่าออร์คที่ชื่อ
เฟอร์บี้หรอก

ในขณะที่คาบนี้พวกบ้านมิลเลอร์ไปเรียนกับอาจารย์แคสเตอร์ใน
ศาสตร์ของการใช้ผลิตภัณฑ์ พวกผมที่อยู่บ้านวินเทอร์จึงได้มาเรียนวิชา
กายวิภาคศาสตร์ที่ชั้นเรียนของบ้านมิลเลอร์แทน

ไม่่งใช่ใหมครับ คือบางวิชาพวกเราก็ดินไปเรียนที่บ้านอื่นด้วยนะ
ระหว่างที่อาจารย์ดีได้สอนเรื่องลักษณะโครงสร้างเบื้องต้นของสัตว์สู
รลักชนิดอยู่ ผมก็นั่งหมุนปากกาในมือเล่นไปพร้อมๆ กับเหม่อมองไปทางนอก
หน้าต่าง

สิ่งที่อาจารย์ดีได้สอนนั้นมันไม่ได้เข้าไปในหัวผมเลย เป็นเพราะว่าผม
ใจลอยนึกถึงใครบางคนอยู่ ส่วนใครบางคนที่ว่า...

“เป็นอะไรของเขาน้า” ผมพิมพ์ ภาพของเทียร์ที่เพ็งเจอกันเมื่อไม่นาน
นี้ผุดขึ้นมาในหัวผม

เทียร์ยังคงยิ้มให้ผมดั่งเช่นทุกๆ ครั้ง แต่...ผมรู้สึกเหมือนกับว่าคราวนี้
รอยยิ้มนั้นมันกลับมีบางสิ่งบางอย่างต่างไปจากเดิม

“เธอโกรธอะไรเรารีบเล่าว่า นี่ดูผลไปทำอะไรเอาไว้อีกนี่ยะ”

ไม่ใช่แม้แต่เทียร์เองก็จะต่อผมเหมือนกันเหรอ ทรีนี่ดีก็คนหนึ่งแล้ว

ไหนจะองค์หญิงบั๊กเอ็ก...หมายถึงองค์หญิงลิลิธอีก

“หรือว่า...” ผมเบิกตากว้าง บัดนี้ผมรู้แล้วว่าอะไรคือสาเหตุที่ทำให้พฤติกรรมของเพื่อนสมัยเด็กผมเปลี่ยนไป

“เธอจะเป็นวันนั้นของเดือน!” ผมกล่าวเสียงดังพร้อมกับตีดนิ้วดังเป๊าะใช่แล้ว ต้องใช่แน่ๆ เทียร์เองก็ใกล้จะสิบหกปีแล้วนี่เนอะ ถือว่าโตเป็นสาวแล้ว (แถมยังสวย+หล่อกว่าผมด้วย) ไม่แปลกที่เด็กผู้หญิงอย่างเธอจะมีอารมณ์ขึ้นๆ ลงๆ แบบนั้นได้ แสดงว่าเมื่อวานนี้ทรีนี่ตีกับองค์หญิงลิลิธก็คงจะเป็นเหมือนกันสินะ

“คือ...เมื่อที่คุณวาทะโกนอะไรออกมาจะคะ” เสียงของเด็กสาวที่ตั้งขึ้นส่งผลให้ผมชะงักกึก เจ้าของเสียงคืออัลเวล องค์หญิงแห่งแดนเอเวอร์แลนด์ ผมลืมไปว่าเธอนั่งอยู่ข้างๆ อัลเวลมองผมด้วยสายตาแปลกๆ ไม่ใช่แค่เธอ ทุกๆ คนในห้องต่างหันมามองผมกันหมด รวมถึงอาจารย์ดีได้

“เมื่อก็ฉันได้ยินนายตะโกนออกมาว่า ‘หรือว่าเธอจะเป็นวันนั้นของเดือน!’ ด้วยละ” นูอิที่นั่งถัดไปกล่าวเสริม

“ใช่ แอมตะโกนออกมาด้วยน้ำเสียงและสีหน้ามั่นใจอีกด้วย” คราวนี้เป็นเสียงของ บักสตีฟ ดอร์ซัน ผู้เป็นหัวหน้าห้อง มันเองก็นั่งอยู่ใกล้ๆ ผมเหมือนกัน

ฉิบหายแล้วไง...ลืมไปเลยว่าตัวกำลังเรียนอยู่

ผมกวาดตามองไปรอบๆ สิ่ง que เห็นอยู่ในตอนนี้ก็คือ ดวงตานับร้อยคู่กำลังจ้องมาที่ผม ทั้งหมดพากันมองเหมือนกับว่าผมเป็นตัวประหลาด

แถมยังเป็นตัวประหลาดโรคจิตซะด้วย

จะแถว่ายังไงดีเนี่ย คิดสิว่าคิดซี่! หัวสมองระดับนายมันต้องคิดหาทางแก้เรื่องซี่ปะตัวแค่นี้ได้อยู่แล้ววว

“บะ...บ้าเหอออ ฉันทะโกนบอกอาจารย์ออกไปว่า ‘หรือว่ามันจะเป็นเพราะเรื่องนั้น’ ต่างหากเล่า!”

เป็นไง เนียนไหมครับ

“ไม่เนียน” เสียงของบักสตีฟดังแว่วขึ้นมา

บักสตีฟ นี่เิ่งอ่านใจดูได้ด้วยเหอ เดียวก่อนสิ สรุปว่ามันไม่เนียน

จริงๆ ใช่มั้ย!

“แต่เมื่อก่อนฉันได้ยินคำว่า เธอกับเดือน ด้วยนะ” นู๋ยังไม่เลิก

นู๋จำ...นี่เธออยากจะให้เพื่อนของเธอต้องหมดอนาคตเหรอจ๊ะ

“เฮ้อออ นี่เธอคิดว่าฉันเป็นคนแบบนั้นเหรอ นู๋ เสร้าใจนิดๆ แฮะ” ผมกล่าวเสียงอ่อน พร้อมกับทำหน้าเศร้าให้เธอเห็น ซึ่งพอนู๋ได้ยินดังนั้น

“ปะ...เปล่า ไม่ใช่สักหน่อย” เธอตอบเบาๆ ก่อนจะก้มหน้างุดลง ไม่ใช่แค่นู๋เท่านั้น อัลเวลเองก็เหมือนกัน

“นั่นสิคะ สงสัยพวกฉันคงจะพังผิดไปเองแหละค่ะ”

รู้สึกตัวเองดูขี้ขางังก็ไม่รู้แฮะ

“แต่ว่าฉัน...” บักสตีฟเจ้าเก่ากำลังจะเอ่ยปาก แต่ผมหันไปส่งยิ้ม (มัจจุราช) ให้เสียก่อน เป็นรอยยิ้มที่อ่านได้ว่า ‘ไม่จบใช่ไหม’

สุดท้าย สตีฟ ดอร์ซัน ผู้เป็นหัวหน้าห้องก็ยอมเงยบลงแต่โดยดี (?)

ผมหันไปมองหน้าอาจารย์ดีได้ เหงื่อเม็ดโตค่อยๆ ปรากฏขึ้นมาที่ขมับของผม

มันจะยากก็ตรงนี้แหละ จะแถยังไงต่อละ เมื่อกี้อาจารย์แกพูดเรื่องอะไร ยังไม่รู้เลย ประโยคสุดท้ายรู้สึกจะได้ยินว่าอาจารย์แกจะถามเรื่องอะไรสักอย่าง ที่เกี่ยวกับ ปีศาจ ทวยเทพ และลูก

“ขอรบกวนฟังคำถามใหม่อีกสักรอบจะได้ไหมครับอาจารย์? เรื่องเมื่อกี้ทำผมตกใจนะครับ สถิติเลยกระเจิงหายไปหมด ต้องขออภัยจริงๆ ครับ” ผมทำเสียงเศร้า

คราวนี้แหละโคตรเนียนรับรอง! แกล้งตีหน้าเศร้าเข้าไว้บ้างเถอะ!!

อาจารย์ดีถอนหายใจ “อาจารย์ถามว่า นักเรียนรู้ใหม่ว่าเพราะอะไรถึงไม่เคยมีลูกครึ่งเทพครึ่งปีศาจปรากฏเลย”

คำพูดของอาจารย์ทำให้ผมที่ตีหน้าเศร้าอยู่นั้นถึงกับชะงัก

ลูกครึ่งเทพครึ่งปีศาจ?

“ขนาดสัตว์บางประเภท สัตว์อสูร หรือแม้แต่พวกมนุษย์เองก็ยังมีพวกลูกครึ่งได้เลย แล้วทำไมจึงไม่มีลูกครึ่งเทพครึ่งปีศาจ...ลูกที่ใช้พลังได้จากทั้งสองสายเลือด” อาจารย์ดีได้คลี่ยิ้มบาง นักเรียนทุกคนในห้องยังคงหันมองผม

เป็นตาเดียว ความเจ็บงันค่อยๆ เข้ามาปกคลุมไปทั่วบริเวณ

“ไหนเธอลองบอกอาจารย์มาซิอวาลอน...ว่ามันเป็นเพราะอะไรกัน”